

Din 1985,
Adrian Păunescu
NU mai are nici o
legătură cu
FLACĂRA.

6

Constantin Avramescu
(prim-vicepreședinte PSDR)
**În '92 Opoziția n-a oferit
nimic concret**

Nr. 49 • 6 - 12 decembrie 1995 • 16 pagini - 500 lei

FLACĂRA

Fondată în 1911 de C.BANU

Editată de
S.C. Publicațiile FLACĂRA S.A.

Președinte - director general
GEORGE ARION

Redactor șef
Răzvan Dumitrescu

Ion Țiriac

**„Mai devreme sau mai târziu
vom deveni o țară normală“**

Declarație la conferința de presă organizată cu
ocazia lansării noului Pro TV

E bine să știți!

Florin Georgescu poate fi adus în instanță

Conform articolului 43 din Constituție, **statul este obligat** să ia măsuri de dezvoltare economi-
că și de protecție socială, de natură să asigure cetățenilor un nivel de trai decent.

După 1989, majoritatea populației României, care a votat Constituția, trăiește sub limita sărăciei.
Vinoși de acest fapt sunt mulți, dar ministrul finanțelor este cel care reprezintă statul în instanță.
Asta în cazul în care s-ar găsi cineva să ceară socoteală statului în instanță.

**Premiul
MASINA DE SCRIS**

a fost acordat. Începe
un nou concurs.
Valoarea premiului
se menține la
1.000.000
de lei
(pag. 12 - 13)

Externe:
**Cuba
pregătește
un Cernobîl
pentru America**

(pag. 5)

Dosar:
**Bizareriile
politicii
românești**

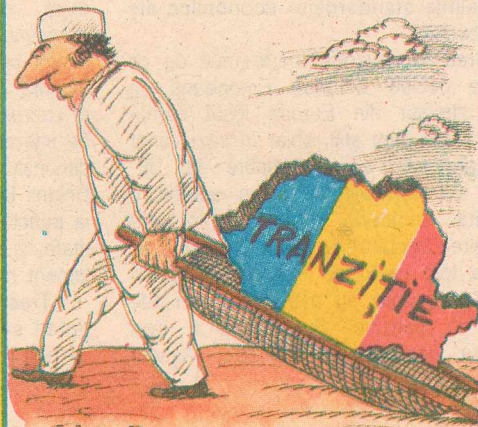

(pag. 8)

(pag. 10)

Pe mutește...

Alex 95

Alianța PDSR cu partide extremiste trezește scepticism în Vest

■ este de părere
dl RAGNAR ÄNGEBY,
ambasadorul Suediei
la București

- În legătură cu experiența țării dumneavoastră de adaptare la cerințele Uniunii Europene, aș vrea să vă întreb de ce natură au fost dificultățile și cum au fost rezolvate? Pun întrebarea în perspectiva - care probabil va fi mai îndepărtată - a intrării României în UE.

- Într-adevăr, procesul de intrare și de acomodare a Suediei la cerințele Uniunii Europene nu a fost ușor. Numai că Suedia nu a pornit de la o poziție similară cu a României. Se știe că țara noastră a fost vreme îndelungată membră a Asociației Europene a Liberului Schimb (AELS sau EFTA). De asemenea, a făcut parte din piața largită europeană. Deci, economia suedeză era într-o măsură destul de mare integrată în sistemul economic și comercial al Europei occidentale. De asemenea, ne-am adaptat la reglementările cu privire la standardele și calitățile produselor, cerute pe această piață.

Noi am început mai întâi negocierile pentru a ne integra în Zona Europeană a Pieței Libere, prin 1989. Toate aceste etape despre care v-am vorbit au făcut ca în momentul în care s-a pus problema ca noi să intrăm cu drepturi depline în Uniunea Europeană să nu fie nevoie decât de foarte puține eforturi de adaptare. Oricum, procesul nu a fost ușor și s-au întâmpinat unele dificultăți, mai ales în legătură cu menținerea unei anumite suveranități în raporturile cu Comisia Executivă de la Bruxelles.

- Ținând seama de nivelul economic pe care România îl are acum față de țările din UE, și pornind de la premisa că va exista voință politică din partea autorităților de la București de a intra în UE, cam în cât timp credeți că va îndeplini țara noastră cerințele pentru a se alinia standardelor economice ale comunității?

- Cred că depinde foarte mult de ce anume decide Uniunea Europeană să ofere statelor din Europa fostă comunistă. După cum știți, chiar în cazul unor țări care sunt acum membre ale UE, inițial s-a convenit să li se acorde o anumită perioadă de tranziție, de adaptare treptată la instituțiile Uniunii. Așa a fost cazul cu Portugalia, Spania sau Grecia care au avut chiar perioade lungi de tranziție. Suedia nu a avut această perioadă de tranziție. Așadar

cred că și în cazul României totul depinde foarte mult și de intervalul de timp de tranziție pe care-l oferă UE. Din punct de vedere politic problema admiterii unor țări ca România poate fi analizată destul de repede, urmând ca ele să devină parteneri reali de cooperare ceva mai târziu. În ce o privește, Suedia susține că negocierile pot să înceapă cât de curând posibil pentru toate țările care doresc acest lucru. Dar știu că unele țări vor fi în măsură să negocieze mai curând, iar altele nu vor avea această

colaborează cu parteneri români sunt mai degrabă dezamăgite sau mulțumite de această colaborare?

- După 1989 multe companii occidentale s-au gândit că s-au creat posibilități pentru deschiderea de noi piețe și de noi forme de cooperare în această regiune. În acest context și companiile suedeze și-au menținut interesul pentru posibilitățile de cooperare, inclusiv în România. Și ele urmăresc eforturile de îmbunătățire a economiei românești. Totuși, companiile noastre știu că piața

românească este la ora actuală destul de dificilă.

Înregistrarea noilor investitori nu este întotdeauna ușoară. Se risipește mult timp până se ia o decizie, iar de foarte multe ori nu se știe cine este de fapt cel care trebuie să ia decizia. Așa că există un fel de ezitare generală din partea multor companii de a începe afaceri în România.

- În legătură cu viața politică din România, faptul că după Revoluție, practic, nu a existat o alternativă la putere creează o impresie de

stabilitate sau reprezintă semnul unei democrații mai puțin consolidate?

- Este greu de dat un răspuns ferm la o astfel de întrebare pentru că există diverse tradiții democratice în fiecare țară. Pe de altă parte, este destul de greu să reîncepi democrația după un trecut de totalitarism, care încă persistă în anumite obiceiuri din societate. Dar unele schimbări desigur s-au produs și ar fi de-ajuns să amintesc faptul că Parlamentul și președintele au fost aleși în urma unor alegeri libere. Deci a fost decizia majorității de a aduce anumite forțe la putere. Desigur că se poate deplânge faptul că PDSR a găsit necesar să coopereze cu unele partide extremiste. Or, acest lucru a produs un anumit scepticism în Europa de Vest, unde se crede că ar fi existat posibilitatea unei colaborări cu partide din centrul spectrului politic, care ar fi putut duce la schimbări reale. Desigur revine electoratului rolul de a alege între o echipă sau alta, între o tendință sau alta. Pe de altă parte în tradiția democratică schimbările de guvern pot fi la rândul lor o cale pentru o schimbare în societate. Dacă o echipă nu găsește soluțiile potrivite, o altă echipă poate veni în loc fără ca aceasta să fie un semn de instabilitate.

ȘTEFAN NICOLAE ■

Diplomația lucrului bine făcut

Numit în 1994 ambasador la București, după o strălucită carieră diplomatică, dl Ragnar Ängby i-a uimit pe interlocutori prin faptul că vorbea o română cursivă, învățată - cum aveam să aflăm - la Universitatea din Lund și perfecționată la cursurile de vară de la Sinaia, în vremea studenției. Dar dl ambasador al Suediei avea să mai ofere și alte surprize agreabile, prin felul deschis și călduros de a discuta cu reprezentanții presei, prin entuziasmul cu care se implică în adâncirea relațiilor culturale, comerciale, dar și interumane dintre cele două țări. Nuanțat în discursul diplomatic, domnia sa nu ezită să-și spună deschis opinia și o face de pe poziția unui cunoscător avizat.

posibilitate decât ceva mai târziu. Depinde de modul în care fiecare stat va reuși să se apropie de standardele cerute.

- Credeți că acum este previzibilă o și mai mare apropiere a Suediei de NATO, în condițiile în care țara dv. își menține statutul de neutralitate?

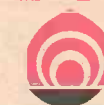
- Tradiția suedeză de a-și păstra independența în probleme de apărare este foarte puternică. Deci nu există nici o intenție a guvernului actual de a face demersuri pentru a deveni membră a NATO. Noi vrem să ne păstrăm posibilitățile care decurg din opțiunea noastră de a fi o țară neutră.

Bineînțeles că ne dăm seama că situația securității în Europa s-a schimbat radical după căderea comunismului și după desființarea Tratatului de la Varșovia. Or, această situație ne dă acum posibilitatea să colaborăm într-o măsură mai mare cu NATO, în special în cadrul Parteneriatului pentru Pace. Dar ne interesează și felul în care evoluează dimensiunea militară și de securitate a Uniunii Europene. Este vorba de punerea la punct a unui concept comun de securitate, și nu în mod necesar de un angajament militar.

- Trecând acum la altă sferă de idei, puteți să ne spuneți dacă în intervalul ultimilor ani companiile suedeze care

PUBLICATIILE

Flacăra

Societate comercială înmatriculată la
Oficiul Registrului Comerțului București
sub nr. J. 40/5888/1991 din 04.07.1991

Consiliul de Administrație:

Președinte - director general:

GEORGE ARION

Membru: Manuela Vasiliu Arion, Ion D. Goia,

Alexandru Păsărin

Director juridic - personal: CORNELIU OLTEANU

Director difuzare: MANUELA VASILIU ARION

Secretariat: Mihaela Caroline Mușat 222.33.31; 222.33.44; (2002)

Adresa: București, sectorul 1, Piața Presei Libere nr. 1, cod 71341.

Telefoane: 223.15.10; 223.15.20; 223.15.30; 223.15.40; 223.15.12,

223.15.37, 223.15.44, cu interioarele din paranteze

Fax: 222.82.89

Cont lei - 40.72.30.110.496 BCR, sector 1, București

Cont valută - 47.21.6.16.0431.0 BCR, sector 1, București.

Flacăra

Redactor șef: RĂZVAN DUMITRESCU

Secretar general de redacție:

ADRIAN PETRESCU

■ POLITICĂ - Răzvan Butaru, Tudor Călin Zorojanu

■ EXTERNE - Ion D. Goia, Ștefan Nicolae

■ CULTURĂ - Remus Andrei Ion

■ SOCIAL - Alexandru Arion, Lucia Ștefanovici

■ SPORT - Pompiliu L. Dumitrescu

■ REPORTERI SPECIALI - Liliana Petruș, Toma Roman jr.,

Horia Țurcanu

■ INVESTIGAȚII - Matei Dumitru

■ FOTOREPORTERI - Petre Cojocariu, Florin Ioniță

■ CORESPONDENȚI ÎN ȚARĂ: Pașcu Balaci, Ion Ceaciriu

■ CORESPONDENȚI ÎN STRĂINĂTATE: Alexandru Graur (Italia),

Mihai Rusu (Germania), Emanuel Tănjală (SUA)

■ SECRETARIAT DE REDACȚIE - Crina Gorgoi

■ CORECTURĂ - Angela Ștefănescu

BIS

magazin

Redactor șef: LIVIU TIMBUS

REBUS

REBUSACHE

maxi SKANDY

Director publicații de divertisment:

ALEXANDRU PĂSĂRIN

Redactori șefi:

MIHAI ZGUBEA ("Rebus")

CONSTANTIN GRIGORE ("Rebusache")

Aurel Ștefan Alexandrescu, Dan Popa, Simona Păsărin, Simona Simzianu; telefon: 2036.

REVISTA

PENSIONARILOR

Redactor șef: BRÎNDUȘA NICOLAE

Maria Antonescu, Dan Gheorghe, Elena Ghera

SEF COMPARTIMENT COMPUTERE: Cristina Chitulescu

TEHNOREDACTARE COMPUTERIZATĂ 222.67.38: Mihaela Anghel, Maria

Vintila

Călin, Nicoleta Burtă, Cezar Munteanu, Doru

Vintila

DIFUZARE 222.66.28: Marian Anton, Gabriel Bumb,

Cora Ciocanu, Marian Frunzeanu, Doru Iancu,

Valerică Leon, Neculai Luchian, Marius Procopie,

Nicolae Șerban

PERSONAL (2128): Adriaș Boicescu

FINANCIAR-CONTABIL: Viorica Tudor, Elena Anghel,

Gabriela Ionescu, Florența Tudor

ADMINISTRATIV (2128): Dan Mircea Popa, Marian Băicoianu;

Liliana Crețu, Mariana Sănduleasa

Cititorii din străinătate se pot abona prin
Societatea Comercială "Publicațiile Flacăra" S.A.

TIPARUL: OMEGA PRESS INVESTMENT S.A.

Revista FLACĂRA utilizează
informații furnizate de agenția
MEDIAFAX

Viața sub un președinte de regat

George Arion

Un poster

Am în față revista Privirea nr. 0, exemplarul de testare a pieței. Orice om împătimit de presă poate fi invidios pe o asemenea realizare. Începând de la înfățișarea grafică aspectuoasă, continuând cu diversitatea și calitatea articolelor și, nu în ultimul rând, cu importanța colaboratorilor, totul anunță o reușită. Viitorul săptămânalelor cu profil social, economic, politic, cultural e, desigur, cel anunțat de această nouă apariție publicistică. Modelul este recunoscut: Newsweek, dar și L'Observateur, Express, Time, Stern, titluri căutate de zeci de ani pe întreg mapamondul. Și, de ce nu, Flacăra ilustrată de odinioară, pe care încercăm să o readucem în atenția publicului în formatul care o impusese. Fără îndoială, întreprinderea colegilor de la Privirea e deosebit de costisitoare. Însă pentru cine are bani și tragere de inimă să aducă o bucurie cititorilor, lucrurile sunt mai simple decât pentru muritorii de rând.

N-am să înșir semnăturile de prestigiu pe care le-am întâlnit parcurgând Privirea, nici analizele - unele pătrunzătoare - din diferite domenii. Țin să atrag atenția doar asupra posterului revistei - o imagine zguduitoare, mai elocventă decât sutele de pagini pe care le-am citit despre aceeași problemă. Nu știu cine a realizat fotografia - merită cu siguranță Premiul Pulitzer. Ea înfățișează un moment din mineriadă. O scenă plină de dinamism. Prim-planul e dominat de două personaje: un miner urlând, buimac el însuși de puterea care i s-a încredințat, și un cetățean care îi sărută mâna cu venerație. Totul ar putea deveni un grup statuar ridicat în cinstea bestialității, violenței, brutalității adorate prostește de ființe decăzute, la rândul lor, din condiția de om. Coșmarul unei realități care continuă, într-o formă mult mai subtilă.

REZUMAT

- Președintele Iliescu critică PDSR pentru slaba activitate și își amână anunțarea candidaturii la al treilea mandat.
- La Consiliul Național, CDR lansează „Contractul cu România”, după modelul președintelui Clinton.
- La Conferința Națională, PDSR își îmbunătățește imaginea prin atragerea câtorva personalități din domeniul artei și al sportului.
- PUNR îi retrace sprijinul politic lui Viorel Sălăgean.
- Comentând criticile aduse Raportului SRI, directorul Virgil Măgureanu nu-și poate reține nervura. A doua zi, la conferința de presă, va fi destins și pus pe șotii - semn că se simte mai bine între ziaristi decât între parlamentari.
- Mișcare tectonică de amploare în Orientul Mijlociu. Se așteaptă cu îngrîjorare eventualele replici.

● Radu Ciuceanu înființează Partidul Liberal Creștin. Adevărul e că erau cam puține formațiuni liberale.

● Ministrul Justiției cere ridicarea imunității parlamentare a senatorului C.V. Tudor. Urmarea e ușor de bănuț.

● Petre Roman își declară public averea. Ion Honecsu îl imită. Probabil se va crea o modă. E de urmărit cine se va abține.

● Modificările Codului Penal „cad” a doua oară în Camera Deputaților. Conform art. 75 din Constituție, această respingere rămâne definitivă, deci pedepsele pentru infracțiuni rămân cele vechi. Bucurie mare printre criminali.

● Ridicarea embargoului impus Iugoslaviei este o nesperată gură de oxigen pre-electoral pentru partidele aflate la guvernare.

● Senatul respinge moțiunea referitoare la cărțile de alegător. Este

mult mai eficient (pentru unii) să votăm în continuare la grămadă, cu erori în liste etc.

● Promulgarea Legii caselor naționalizate coincide cu înființarea Partidului Alianței Sociale, al chiriașilor, cu un potențial teoretic de două milioane de membri.

● După Gh. Funar, și C.V. Tudor afirmă că o nouă candidatură a președintelui Iliescu ar fi ilegală. A

Evenimente mari, evenimente mici

mai rămas să recunoască asta și PDSR-ul.

● O formațiune care tace dar face este Partidul Noua Românie. După unele informații, organul său de presă ar fi una din principalele televiziuni private.

● Un neașteptat rechizitoriu al președintelui Iliescu și al actualei puteri este făcut de fostul ambasador

Aurel Dragoș Munteanu.

● C.V. Tudor susține că art. 238 CP (pentru care e incriminat) nu e constituțional. Până acum era.

● Conform Comisiei Naționale de Statistică stăm bine. Conform realității - nu.

● Președintele Iliescu profită de comemorarea asasinării lui Nicolae Iorga pentru a înfiera „nostalgicii” extremei drepte. Nimic despre nostalgicii extremei stângi. Primii, e drept, tipăresc cărți legionare. Ceilalți însă sunt în plină ofensivă.

● Miting al profesorilor, ceretătorilor și studenților pentru fonduri suplimentare în învățământ.

● Senatul respinge desființarea taxelor de repetenție.

● Prin neanularea art. 14 din statutul Băncii Dacia Felix (fondatorii cu 30.000 au aceleași drepturi cu investitorii de miliarde), Sever Mureșan a pierdut meciul cu președintele BDF, Ioan Sima.

(TCZ)

Cazul URBIS

Justiția ne dă dreptate

Campania noastră de presă împotriva ilegalităților comise la S.C. Urbis S.A. a început să aibă rezultate palpabile. Judecătoria sectorului 6 a dat câștig de cauză liderului sindical Miron Iorgu în procesul pe care acesta l-a intentat societății. Asistat de cunoscutul avocat Valeriu Stoica, domnul Miron a convins completul de judecată că are dreptate.

Conducerea S.C. Urbis S.A., care l-a dat afară în mod abuziv, trebuie să-l reîncadreze în funcția pe care a deținut-o, să-i plătească retroactiv salariul și să-l recunoască drept lider sindical.

Legea și-a spus cuvântul și domnul Iorgu Miron a obținut o mare victorie. Această vic-

torie considerăm că aparține și revistei Flacăra, articolele noastre fiind considerate de către instanță, așa cum se specifică în sentință, probe.

Avem în sfârșit sentimentul că nu ne-am luptat cu morile de vânt. Această victorie, însă, nu este decât parțială. Domnul Adrian Toșcuță a fost și dânsul demis abuziv și dat în judecată datorită unor acuzații pe care noi le considerăm nefondate.

În timp ce directorii și directorășii S.C. Urbis S.A. își fac de cap, domnul Toșcuță nu are nici o sursă de venit și este târât prin tribunale. Mai avem, de asemenea, și câteva date noi despre ilegalități grave care s-au petrecut și se petrec la S.C. Urbis S.A. Continuăm.

TOMA ROMAN jr. ■
LUCI ȘTEFANOVICI ■

Ghici cine e?

Lectură plăcută, Gicule!

Ce mai face C.V.T.? Merge în Scoția, ca suporter al Stelei. Dar acolo? Acolo vizitează castele medievale: „Aici, sub copacii castelului, i-am trimis marelui fotbalist Nicolae Dobrin (prin intermediul unui iubitor de fotbal din Pitești) un exemplar al Almanahului România Mare pe 1996 cu dedicație.”

Mare e grădina ta, Doamne!

Dar printre ceilalți „suporteri” cine mai era? Ne spune tot bardul de Butimanu: „Jean Dulugeac (harnicul crescător de cai de la Mogoșoaia, are chiar un armăsar botezat Vadim, de a apărut și un articol undeva, intitulat «Dulugeac îl biciuiește pe Vadim»”).

Diii, măritoago!

(pld)

Mare e grădina lui Dumnezeu...

Am primit la redacție un protest din partea senatorului PDSR Nicolai Senciuc. Nemulțumirea domniei sale este mare și se referă la modul în care a fost prezentată intervenția sa la dezbaterile din plenul Senatului asupra politicii monetare și financiare a Guvernului și a Băncii Naționale. Spuneam în numărul trecut al revistei noastre că "deși a vorbit mult, mare lucru nu am înțeles din discursul domniei sale pentru că omul este așa... ceva mai special. Până și stenografa Senatului s-a oprit din lucru când vorbea dânsul." Nicolai Senciuc mă atenționează că am recurs "la o prezentare ofensatoare" a persoanei sale, care îi aduce prejudicii morale și politice. "Pentru ca cititorii să-și poată face singuri o imagine exactă asupra celor declarate de mine, vă rog ca, în virtutea dreptului la replică și la propria imagine, să publicați textul integral al intervenției conform stenogramei alăturate" - ne somează senatorul PDSR. Prin urmare, mă aflu în posesia stenogramei discursului domnului Senciuc, pe care chiar domnia sa mi-a expediat-o prin fax. Existența stenogramei sugerează deci că am greșit atunci când am afirmat că "până și stenografa s-a oprit din lucru". Vă rog să mă credeți, stimați cititori, că biata femeie era de-a dreptul năucită și la un moment dat nu mai scria nimic. Dar pentru că dl senator ne somează să publicăm documentul, vă rog să vă așezați comod în fotoliu, să luați un distonocalm, să vă relaxați și abia apoi să lecturați. Deci, începem.

"De la bun început aș dori să afirm că sunt într-un tot de acord cu părerea exprimată aici în plenul Senatului, potrivit căreia în momentul de față ne confruntăm cu greutăți de o gravitate deosebită și, mai ales, care afectează în mod direct tacâmul de fiecare zi și, în special, asupra categoriilor sociale defavorizate și cu copii mulți". Așa scrie în stenogramă. Noi n-am intervenit cu nimic în text. Dar cum domnul senator insistă să-i dregem imaginea pe care, chipurile, noi i-am fi sifonat-o, continuăm cu alte pasaje din document: "Aș dori, de asemenea, să continui, să exprim că în cei trei ani de guvernare ai Guvernului Văcăroiu, care a fost criticat de către o parte din colegi, bineînțeles, dintre propagandiștii profesioniști din Senatul nostru că în cei trei ani s-au obținut și împliniri, modeste, ce-i drept, dar constatate și palpabile la fața locului și apreciate de cercurile financiare cele mai autorizate, lucru care trebuie să le dea de gândit — celor care neagă aceste realizări, cu atât mai mult cu cât cei care critică nu au monopolul asupra adevărului, ca să nu mai spunem și păreri exprimate de către foarte mulți conducători de state, și - slavă Domnului - în ultimul timp au venit mulți din aceste

țări care au apreciat eforturile și rezultatele obținute de către români." Precizez din nou că nu noi am pus virgulele și nu noi ne-am ocupat de acordurile gramaticale. De asemenea nu avem vreun amestec în textul pe care-l reproducem mai jos:

"Din păcate, se aruncă cu pietre și de cei care au contribuit la obținerea acestor roade, cât sunt ele de modeste, la care au contribuit nesiliți de nimeni și de bună voie, dar care, de fapt, consideră perioada de tranziție ca un marș triumfal, cu aplauze la scenă deschisă, de o parte și de alta, bună numai pentru câștigarea de capital politic, fără a-și asuma vreo răspundere, deși după zicerea, că: «la plăcinte înainte, la război înapoi!» în timp ce solicită în mod ultimativ noi posturi în executiv și în teritoriu și nu oricare posturi în teritoriu, ci numai posturi de prefecti!"

Și am putea continua, dar nu are nici un rost. Privind înapoi la stenogramă îmi vine să spun: mai bine se oprea din lucru stenografa.

Și rețineți, stimați cititori: una este să poți să asculți pe viu discursul și alta e să citești textul unei stenograme. Căci dacă dl senator a rostit cât se poate de clar: "împliniri", în documentul care rămâne urmașilor urmașilor noștri, și pe care dl Senciuc ni-l trimite prin fax, scrie negru pe alb: "împlinirile". Oricum, îi anunț pe cei curioși din fire că posed și caseta cu înregistrarea cuvântării senatorului PDSR. Să fie clar: nu am absolut nimic cu persoana domnului Nicolai Senciuc. Constat însă ridicolul supărării sale. Îl constată și cititorii noștri datorită insistenței cu care dl parlamentar solicită să publicăm stenograma. În limbaj fotbalistic acest lucru se numește "a da cu stângul în dreptul."

Desigur că în societatea noastră există loc pentru fiecare. Acolo sus în sferele puterii se pune însă problema reprezentativității.

Un senator, prin natura funcției sale, se etalează în toată splendoarea aptitudinilor lui omologilor din alte țări. Se cheamă deci că reprezintă țara. Vrând nevrând, cititorii au făcut cunoștință cu un ales. Rămâne să stabilească cei care lecturează aceste rânduri dacă dlui parlamentar i se poate aplica zicala "omul potrivit la locul potrivit". În cazul de față, cu tot regretul constat că discursul celui în cauză este cu mult mai puțin coerent decât cel al defunctului de la Târgoviște. Închipuiți-vă acum, stimați cititori, că actuala putere conține și domni precum Nicolai Senciuc. Vă mai miră ceea ce vi se întâmplă zi de zi?

RĂZVAN DUMITRESCU ■

PDSR s-a înnoit

■ Deocamdată nici un actor al Circului de Stat n-a intrat în partidul de guvernământ

Până acum, eram obișnuiți cu monologurile și declarațiile patetice ale actriței și deputatei *Agatha Nicolau*. Pe lângă ea se mai produceau o groază de amatori din "brigada artistică" a PDSR, precum *Gheorghe Dumitrașcu*, *Ștefan Cazimir*, *Vasile Văcaru*, *Ion Solcanu* sau *Floarea Calotă*. Tuturor le reușea de minune să se transforme într-un fel de *Nae Lăzărescu* și *Vasile Murariu* la un loc.

Conferința Națională a PDSR de

săptămâna trecută a adus o groază de profesioniști ai artei dramatice în partid. *Ion Besoiu* e un fel de *Ilie Verdeț* al actorilor. Cei cu memorie bună își aduc aminte că pe 22 decembrie

Prezenta sa în PDSR dovedește că în această formațiune politică orice este posibil.

1989 distinsul domn trimitea de zor mesaje de solidaritate cu împușcatul și înfiera cu elan muncitoresc pe huliștii care "faceau jocul agenturilor străine". *Dorel Vișan*, căruia probabil i-a plăcut rolul de senator al melicilor, a aterizat în Consiliul Național al PDSR, după ce curtase întâi PNTCD și PUNR. *Mihai Mălaimare*

Ogășanu e director de teatru și se cunoaște apetenta PDSR în racolarea a tot felul de directori și directoriși prin cele mai diverse metode.

Cum trebuiau și ceva sportivi, prin ușa din dos au fost introduși în Consiliul Național: *Ilie Năstase* (care, din câte știm noi, ar fi trebuit să-i fie recunoscător pe veci lui *Petre*

Dintre preocupările PDSR, expuse de dl Adrian Năstase, am reținut:

"Grija față de om" (moto: "ești om cu mine, sunt om cu tine").
"Suntem chemați să luăm decizii care ne vor modela viitorul".
"S-a rupt alianța cu PRM pentru că PDSR ajunsese în pericolul de a-și pierde identitatea politică și (...) rolul politic."

"Nu spun că nu există cazuri de corupție în partid", dar trebuie identificată și "incompetența care produce daune și conduce la eșecul unor inițiative și a unor politici."

"Să stăm strâns uniți. Plasa de atacuri în care este prins partidul, pornind de la tema «corupție», reprezintă o operațiune de destabilizare venită din partea unor forțe politice."

se miloghește de câțiva ani pe la diverse autorități ca să facă rost de un sediu și stipendiu pentru Teatrul Masca. Acum, că a dat adeziune la partid, poate o să reușească. *Virgil*

Roman pentru sediul Nasty Club), *Iolanda Balaș* și *Zoltan Erdely*, care are dubla calitate de ungur și arbitru de fotbal.

Miron Mitrea, despre care revista

Ion Besoiu adunând pentru partid clasa de mijloc

noastră a scris, și domnul *Iacob Ștefan Palade*, care a dovedit că este un escroc, a ajuns numărul 2 în partid, funcția-cheie de secretar general dându-i mână liberă spre toate pârghiile PDSR.

În ciuda discursurilor sale patriotard-agratate, domnul *Dan Marțian*, vestitul profesor de socialism științific, a pierdut la mare diferență partida cu *Adrian Năstase*, care și-a consolidat serios poziția de nr.1 în partid.

Și pentru că domnul *Adrian Năstase* a accentuat "greutatea de a găsi parteneri", a apărut ca "un imperativ politic al momentului" noul strigăt de luptă electorală al PDSR: "cu fața spre cetățean". Nu mai lipsea decât *Ilie Năstase* pentru clipul publicitar cu "the choice of the new generation."

TOMA ROMAN jr. ■
LUCI ȘTEFANOVICI ■

Cuba pregătește un Cernobâl pentru America

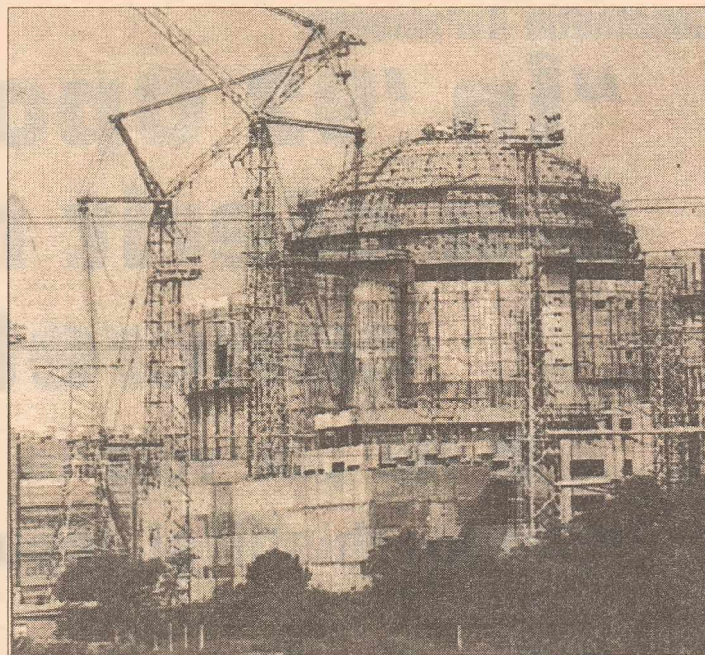
Stoarsă până la epuizare de criza provocată de izolaționismul ei doctrinar, Cuba lui Fidel Castro încearcă să iasă din strânsoare, dar cu mare greutate și cu mari opinteli. „El Lider Maximo” s-a încăpățânat să rămână pe baricadele unei cetăți tot mai bântuite de stafii - numită comunism - fiind, alături de Coreea „dragului conducător” Kim Jong Il, țara cu cel mai dur sistem dintre cele care au mai supraviețuit ca niște franjuri ale atotbiruitorului steag roșu. Cu robinețele petrolului rusec închise, cu o penurie alimentară și energetică nemaîntâlnită, Cuba a fost sfătuită de conducătorii săi de la Havana să se întoarcă la biciclete și la tracțiunea animală. Dar pentru că așa ceva nu mai putea să continue, Fidel Castro a început să facă concesii: îngăduie deja niște forme ale

proprietății private, încercând să preia câte ceva din experiența chineză, vrea să liberalizeze parțial turismul - cândva principala sursă de venituri externe a țării. Dar, mai cu seamă, șeful regimului de la Havana încearcă să găsească un dialog cu Washingtonul. Președintele Bill Clinton se pare că deja nu mai dorește să-l demonizeze pe Castro și că vrea să depășească un prag minim al înțelegerii.

Faptul că Fidel Castro a fost acceptat să intre în SUA cu pașaportul vizat de americani, pentru a participa la festivitățile prilejuate de jubileul ONU, a constituit „un semitriumf pentru Fidel. Mai ales că el nu și-a pierdut din charisma mesianică de tip Che Guevarra, numai că argumentele îi cad în nisip ca niște mărgele desprinse dintr-un șirag. Și tocmai când se încerca o rețușare a imaginii Cubei ai cărei locuitori trăiesc de peste șase ani în privațiuni severe,

liderii de la Havana sunt pe cale să-și stârneasă vecinii mai mari din apropiere, din alt motiv. Este vorba de faptul că împinși cu spatele la zid de rigorile crizei energetice, cubanezii vor să termine proiectul unei centrale nucleare început de mai mulți ani la Cienfuegos. Oficialitățile și activiștii în probleme ecologice din SUA au lansat alarma. Ei susțin că un accident la această centrală - care nu ar fi construită în condiții de maximă securitate - ar provoca contaminarea unor regiuni întinse din sudul SUA și din Mexic. Proiectul început în urmă cu 13 ani ar fi trebuit să fie deja finalizat dacă nu ar fi intervenit evenimentele care au dus la dezmembrarea fostei URSS. Din 1992 practic nu se mai lucrează la acest proiect, deși la acea dată una dintre cele patru cupole ale reactorului era terminată în proporție de 90 la sută. Cubanezii nu s-au dat bătuti și au încercat să formeze un consorțiu internațional alcătuit din

Rusia, Franța, Marea Britanie, Italia și Brazilia care să pună „la bătaie” circa 300 milioane dolari pentru finalizarea unei unități de producție. În aceste condiții, în Congresul american s-au auzit voci care au calificat acțiunea Cubei de la Cienfuegos (ca o culme a ironiei, Cienfuegos înseamnă „o sută de focuri”) drept act agresiv împotriva SUA, cerându-se să se întreprindă măsuri pentru descurajarea proiectului. Cuba are însă nevoie de această energie ca de aer. Cum se va ieși din această dilemă este greu de știut, dar o soluție ar putea exista și anume asumarea obligației SUA de a furniza o anumită cantitate de materii prime energetice în Cuba. Ceea ce este cam greu de crezut că se va întâmpla.

A fost un triumf din care fiecare a vrut să guste câte puțin, această pace convenită la Dayton, după negocieri tensionate, aflate mult timp pe muchie de cuțit. Reîntorși la casele lor, negociatorii au trebuit să lămurească pe cei care i-au mandatat că au realizat maximum de profit făcând minimum de concesii, dar lucrul acesta nu a fost - și nu este - deloc ușor.

În Iugoslavia restrânsă (Serbia și Muntenegru) atât opinia publică internă cât și clasa politică au primit favorabil condițiile cerute și în cele din urmă adjudecate de Slobodan Miloșevici. În treacăt fie zis acesta și-a rețușat în extremis imaginea, detașându-se la timp de o poziție care a făcut de pildă din Radovan Karadžić (liderul sârbilor bosniaci) un personaj mort din punct de vedere politic, după condamnarea sa de către Tribunalul de la Haga pentru crimele de război.

Cum spuneam, nici celorlalți parteneri la convorbirile de pace de la Dayton nu le-a fost ușor să-și convingă conaționalii. Dar cei mai nemulțumiți au fost și sunt sârbii bosniaci. În cele din urmă însă, același Karadžić - poate că și într-o încercare de a-și reface propria imagine - a semnat acordul de pace negociat în numele lor de Miloșevici. Dar atât sârbii bosniaci cât și croații sau musulmanii lui Alija Izetbegović înțeleg acum altfel, fiecare în parte, modul de aplicare a prevederilor acordului de pace. De aceea nu mai miră pe nimeni faptul că atât la Sarajevo cât și în alte localități din ex-Iugoslavia au loc mitinguri de protest ale unor grupuri de oameni, care se consideră frustrați sau chiar trădați prin documentele convenite. Croații din Dubrovnik, bunăoară, cred că ar fi fost cedată Serbiei peninsula

Lumea cu geometrie variabilă

Pacea de pe hârtie și pacea din teren

Prevlaka, în timp ce sârbii bosniaci susțin punctul de vedere al liderilor lor de transformare a orașului Sarajevo într-un fel de nou Berlin, cu zone controlate separat de bosniaci sau sârbi.

Cu toate acestea, pacea câștigă teren. S-a ridicat imediat embargoul împotriva Iugoslaviei, ca urmare a unei rezoluții operative a Consiliului de Securitate. Iar la Belgrad au și început să sosească oameni de afaceri și emisari politici din Europa și America pentru a câștiga un loc privilegiat în planurile de reconstrucție.

Problemele nu sunt mai puțin dramatice de partea SUA. Președintele Bill Clinton a ținut să se adreseze direct poporului american și lumii într-o emisiune reluată de toate posturile mari de televiziune, în care a subliniat necesitatea trimiterii de forțe militare în Bosnia. Este vorba nu numai de menținerea unui angajament asumat, care altfel ar discredita chiar șansele păcii, dar mai cu seamă este vorba de valorificarea în plan politic a izbâzii diplomatice de la Dayton. Opoziția republicană din Congres susține, în principiu, trimiterea soldaților americani, dar după ce vor fi luate toate măsurile de

prevedere pentru reducerea riscurilor și cu condiția ca să se liberalizeze comerțul cu arme către bosniaci. Or, aceasta ar însemna, în opinia altor analiști, o reîncepere a spiralei tensiunilor în zonă. Pe de altă parte, se pun la punct detaliile privind

asigurarea comenzii și conlucrării trupelor operaționale ce vor fi trimise, inclusiv mult discutata chestiune a acceptării sau nu de către Rusia a unei comande unice a NATO. Până la urmă și în acest domeniu se fac ultimele clarificări, Moscova acceptând să conlucreze cu un comandament american din cadrul forței NATO.

Nu lipsesc desigur evaluările cauzelor și slăbiciunilor occidentale și americane în întârzierea - cu consecințe atât de grave - a deznodământului acestui conflict. În baza unei asemenea analize învățămintele americane ar fi următoarele: nu pot exista soluții ieftine pentru conflicte militare majore sau importante (de aici se înțelege că veghetorii păcii trebuie să dovedească faptul că sunt dispuși să-și riște și propriile vieți); în al doilea rând, s-a dovedit că forța militară poate să ducă spre pace numai dacă este folosită ferm (occidentali au pierdut vremea în amenințări ridicole și sterile); decisivă a fost abandonarea de către SUA a poziției de expectativă, după ezitări dureroase de trei ani; și, în sfârșit, o altă concluzie posibilă este că pe măsură ce se prelungește provizoriul în așteptarea unei soluții în conflictele regionale ivite, atât SUA cât și beligeranții au tot mai mult de pierdut. Dar o concluzie mai puțin amară este aceea că SUA au dovedit că rămân singura putere credibilă a lumii și unica în stare să stingă conflictele, chiar sfidând anumite poziții contrare ale altor mari puteri.

Oricum și în Bosnia se aplică de astă dată vorba că nu este de ajuns să câștigi războiul, ci este imperios necesar să câștigi și pacea. Iar lupta la fel de dură care se dă acum fără bubuitul tunurilor și fără vărsări de sânge este tot atât de, dacă nu chiar mai, importantă.

Nicolae Văcăroiu vrea să ia caimacul

Cu o promptitudine deosebită de această dată, premierul român Nicolae Văcăroiu a vrut să-și înscrie numele pe primul loc în lista demnitarilor de rang înalt care au vizitat Belgradul după ridicarea sancțiunilor ONU impuse fostei Iugoslavii. Premierul român a dezvăluit că vizita a fost antamată încă în timpul negocierilor de la Dayton. În concepția oficialităților de la București, România ar fi foarte bine plasată pentru a-și valorifica atuurile în raporturile cu Belgradul: embargoul aplicat destul de permeabil în unele privințe; solidaritatea manifestată în diverse chipuri față de Iugoslavia în tot acest conflict; tradiționala prietenie și ne-beligeranță dintre cele două popoare, valorile ortodoxiei, economiile complementare. Vor fi însă toate aceste atuuri - adevărate și exploatabile - ușor de transpus în practică, astfel încât valoarea schimburilor să salte la 1,5 - 2 miliarde dolari? În situația economiei românești și a performanțelor ei pătrunderea pe piața iugoslavă va fi o competiție dură la care participă cei mai tari. Să nu uităm că marile puteri care au înlesnit pacea se simt îndreptățite să valorifice și în plan comercial sau economic acest ascendent. În pofida acestor dificultăți și riscuri mănua trebuia ridicată și premierul Văcăroiu a vrut să fie înaintea „multor nechemăți”, după expresia sa. Rămâne de văzut cum va ghida însă economia românească în acest turnir dificil.

Pagină realizată de ȘTEFAN NICOLAE ■

Constantin Avramescu:

"În '92 Opoziția n-a oferit nimic concret"

■ Nu pot vota la un loc monarhiștii și republicanii

Constantin Avramescu s-a născut pe 30 aprilie 1930 în București. A absolvit Institutul de Mine ca inginer geolog, specializându-se în domeniul substanțelor minerale nemetalifere, domeniu în care a publicat mai multe lucrări. "Dacă n-aș fi făcut parte dintr-o generație în care toți doreau să fie ingineri, aș fi urmat Istoria, care mă pasionează". În 1982 a fost numit director în Ministerul Geologiei, de unde s-a pensionat după revoluție. Este prim-vicepreședinte al Partidului Social Democrat Român. Căsătorit, nu are copii.

- De ce ați intrat în politică?
- Întrebarea e interesantă și povestea e lungă. Prin soția mea l-am cunoscut pe Adrian Dimitriu, fost secretar general al PSD, cu care am avut multe discuții încă din '64, când nici nu mă gândeam că o să ajung să și activez în politică. Pe Sergiu Cunescu l-am întâlnit în 24 decembrie '89, când am constatat că Adrian Dimitriu pregătise mulți oameni, dar - cunoscând legile conspirativității - noi nu ne știam între noi. Dacă Securitatea mă lua la întrebări, nu putea scoate nimic de la mine!

- Ce v-a atras spre social-democrație?

- Faptul că nu e numai o doctrină, ci și un mod de a înțelege viața, bazat pe solidaritate. Bogatul trebuie să-l ajute pe sărac, care, la rândul lui, trebuie să înțeleagă că poate bogatul a muncit ca să ajungă astfel și are niște merite. Acest principiu de solidaritate nu-l are nici o altă doctrină.

- În '92 Opoziția a câștigat alegerile locale și le-a pierdut pe cele generale. Ce concluzii ați tras?

- La începutul lui '92 societatea era împărțită în pro și anticomuniști, numele partidelor contau mai puțin, deci alegătorii noștri au votat împotriva comunismului. Dar electoratul evolua rapid și în campania din toamnă - sigur, e ușor să critic acum... - CDR a greșit fundamental păstrând o propagandă negativă. Populația era clarificată că suntem anticomuniști și aștepta acum o ofertă concretă - or, e clar că noi nu am oferit nimic.

- Această lecție credeți că a fost învățată între timp?

- Eu cred că da. Vedeți, de pildă, "Contractul cu România" al Convenției, care e în sensul unui mesaj pozitiv, constructiv. Dar oferta nu poate fi unică, pentru că oamenii au început să aibă opțiuni doctrinare, deci trebuie să existe, separat, un mesaj social-democrat, unul liberal și unul creștin-democrat. Nu pot vota la un loc monarhiștii și republicanii, adepții terapiei de șoc și cei ai protecției sociale!

PDSR practică o politică total dezarticulată

- Când PNL a ieșit din Convenție toată lumea l-a acuzat pe Radu Câmpeanu. Ulterior au

mai ieșit alte trei partide - înseamnă că dl Câmpeanu avea dreptate?

- Încă înainte de alegerile din '90 partidele istorice și-au propus să candideze împreună, dar dl Câmpeanu s-a răzgândit în ultima clipă, încât abia am mai apucat să depunem listele. Nu întâmplător, primele necazuri și scindări au apărut tot la liberali - e o tragedie ce se întâmplă cu liberalismul, care ar trebui să fie un curent puternic. Revenind la ieșirea lor din Convenție, aceasta nu se justifică în acel moment de succes, când au avut și ei mult de câștigat.

- Astăzi nu sunteți stingheriți că v-ați aliat cu un partid (PD) pe

pentru că nu ne considerăm singurii depozitari ai adevărului social-democrat.

- Nu există și alte partide sau "aripi" care ar putea intra în Uniunea Social Democrată?

- La început au existat o mulțime de formațiuni care își ziceau social-democrate. Rămân la convingerea că era o încercare de compromitere a doctrinei. Unul din

partide avea chiar inițialele noastre! Acum, în afară de noi și PD nu mai există decât PDSR, a cărui opțiune social-democrată n-a convins deloc, ei practicând o politică total dezarticulată. Nu e nici social-democrat, nici liberal, nici altceva!

Tranziția s-a făcut prost pentru că nu s-a vrut altfel

- Scena politică pare destul de agitată. Care dintre evenimente le considerați cu adevărat semnificative? Se poate vorbi de o "opoziție de stânga"?

- Trebuie observat că, de-a lungul deceniilor, comunismul a evoluat de la internaționalism la un naționalism acerb care există și azi ca una dintre tendințele stângii. Alta este cea nostalgică, și au apărut și tendințe reformatoare (vezi Ungaria sau Polonia), care au înțeles că istoria nu mai poate fi întoarsă înapoi. Sigur, mi-ar fi greu să spun dacă desprinderea PS din PSM e o problemă de tendințe sau de orgolii - deși dl Mohora este o personalitate politică deosebită. Timpul le va lămuri pe toate.

- Nu cumva, în viitoarele alegeri, atacarea guvernării dinspre stânga va avea mai mult succes decât opoziția "clasică"?

- E drept, populismul a reușit de multe ori, nu numai în România (vedeți mișcarea lui Le Pen în Franța) și mai poate încă prinde - exemplul cel mai elocvent e milionul de locuri de muncă promis de dl Iliescu în campania din '92. A prins!

Populismul naționalist - "să-i mâncăm pe maghiari, care vor să ne distrugă!" - are și el șanse, ca și cel de tipul "era mai bine pe vremea lui Ceaușescu" - pentru că se "uită" că se trăia din an în an mai prost, începând din '64-'65. Decăderea era evidentă și sistemul era condamnat.

- Să înțeleg că din '90 nu mai suntem în scădere?

- Din păcate, suntem, pentru că tranziția s-a făcut prost - și din cauze obiective, dar și pentru că nu s-a vrut altfel.

- Care vor fi deci tendințele electorale în 1996?

- Cred că va fi un an electoral foarte dur și am senzația că alegerile vor fi mai incorecte decât cele trecute. Mă bazez pe tendința evidentă

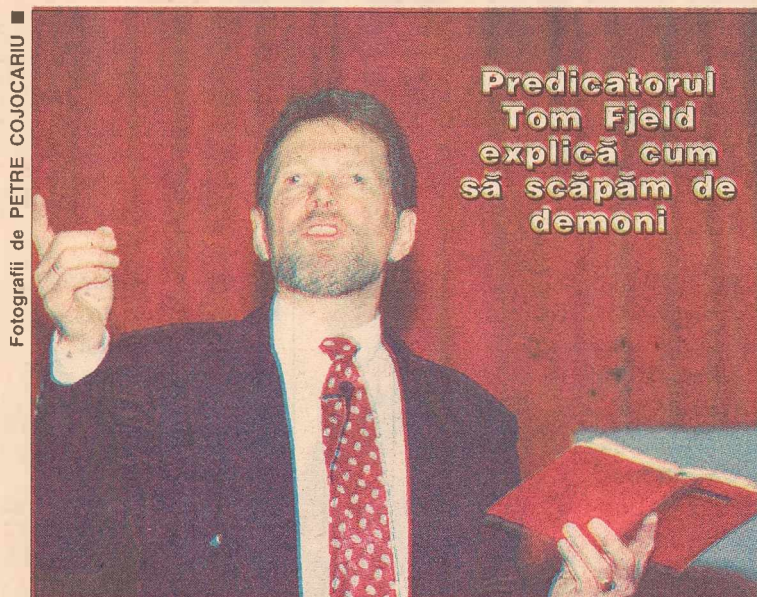
- Ce regretați cel mai mult?

- Îmi puneți o întrebare... Așa cum sunt eu constituit, recunoscând că am făcut și greșeli, am încercat să învăț din acestea și nu să-mi mușc degetele. Pentru că trecutul nu se mai întoarce, mă interesează mai mult viitorul. Deci nu regret nimic.

a PDSR de a acapara conducătorii de întreprinderi și administrația locală. A început să se instaureze frica! Nu vreau să dau nume, pentru a nu-i pune pe oameni în situații dificile, dar avem cazuri în care ni s-a spus: "N-aș vrea să intru pe liste, că am o slujbă...". Din această cauză, vor fi acuzații grave de-o parte și de alta, deci procesul electoral nu va evolua în sensul democrației. Să dea Dumnezeu să n-am dreptate...

TUDOR CĂLIN ZAROJANU ■

Specialistul în miracole

Fotografii de PETRE COJOCARIU

Sfântul duh, asociatul meu

La intrare suntem întâmpinați de un grup de inși cu eșarfe multicolore așa cum au ofițerii Stării civile. Pe eșarfe erau scrise diverse lozinci: "Iisus te iubește", "Bine ai venit", "Calea, adevărul, viața" etc. Cei cu eșarfe ne salută voioși, zâmbesc, fac bezele și ne întind niște formulare și invitații. Vor să completăm formularele și să ne facă să venim la Congregație, să ne încadrăm în "Grupuri de casă", "Grupuri de fete", sau să ne înscriem la "Școala de vindecare și eliberare".

Pe niște mese erau scoase la vânzare cărți cu titluri care mai de care mai incitante: **Sfântul duh, asociatul meu, Importanța părtășiei cu Sfântul duh, Ce rost are.** Multe dintre ele sunt scrise de pastorul coreean David Yonggi Cho, probabil un coleg de trust al lui Tom Fjeld.

Din sală se aude un fel de muzică rock care nu sună rău. Aflăm că se produc cu cântece religioase Franck, Gerry, Jason și Don, echipa de muzică a congregației. Cei patru reușesc să antreneze sala cu ajutorul ofițerilor Stării civile care țopăie vioi. La un moment dat se întrerupe muzica și apare pe scenă un ins chel și slab care urlă

"Aleluia" și ne anunță că o să apară Tom, că a sosit momentul culminant al serii.

Meșterul vindecă tot

Odată urcat pe scenă, Tom începe să țină o predică ciudată, spune celor aproximativ 900 de oameni adunați în fața sa că sunt "pietrele vii ale României". Se agită, dă din mâini, sare ca minge, zice din când în când câte un verset din Biblie. Se înfoaie și răcnește împotriva tuturor celorlalte forme de cult. În tot acest timp este secondat de individul chel și slab și de un alt asistent care seamănă grozav cu un broscoi. Cei doi asistenți dau din mâini și bodogănesc ceva din care nu se înțelege nimic.

Inspirat probabil de campania de privatizare în masă, Tom strigă de câteva ori "Credința înseamnă acțiune!" și îi provoacă pe preoții celorlalte culte să se înfrunte cu el: "Să vină ei cu miracolele lor, eu cu ale mele!". Marele Tom vorbește în engleză și are drept traducătoare o tânără care fonfăie, cu intonație.

Tom merge mai departe, spune că a fost ales de Dumnezeu să facă miracole. Ne povestește că un student surd și necredincios doar a trecut pe lângă clădirea unde se desfășura Cruciada și a început să audă și bineînțeles s-a convertit.

Tom Arield Fjeld e un norvegian tipic, bine făcut și blonziu-cărunț. La prima vedere poți spune că e un pescar de prin fiorduri venit să-și facă de cap în România. De fapt, el nu e nici pescar și nici n-a venit în vacanță. Tom Fjeld e un fel de predicator evanghelic trimis la București să facă miracole și să câștige adepți pentru congregația sa numită Centrul de viață creștină.

Tom e specializat pentru țările din lumea a treia și estul Europei. El face miracole pe o rută fixă din care fac parte Uganda, Pakistan, Rusia, România și alte țări de același calibru. După spusele lui, a trecut prin treizeci și șase de țări.

În România a apărut pentru prima dată în 1990 și s-a remarcat făcând scandal în timpul unei descinderi la Sala Polivalentă a Mamei Sfinte Shri Mataji, cea despre care am scris acum câteva săptămâni. Fjeld s-a urcat pe scenă în timpul unei întruniri a yoghinilor și a început să țipe la bătrâna indiană. Aceasta era mai, mai să facă un infarct, până când body-guarzii l-au evacuat pe turbulentul norvegian. Noi am dedus că printre predicatorii care vin să găsească clienți în România e o concurență acerbă. De altfel Tom Fjeld e foarte convins că singura credință adevărată e cea pe care o propovăduiește el.

Săptămâna trecută norvegianul a apărut iar la București, a închiriat Sala Polivalentă și a început un șir de conferințe sub titlul Cruciada. Am fost și noi.

Mai aflăm că în Pakistan și Uganda a vindecat orbi, muți și paralitici. Când îl auzim ne vine să-i spunem că am avut picioarele amputate și de când stăm în prezența lui ne-au crescut la loc.

Tom le cere tuturor celor prezenți să pună în fața lui pe scenă geți, ciorapi, umbrele, cămăși și alte obiecte care pot fi binecuvântate. Ne explică apoi că acestea trebuie

exorcizează un voluntar și ne explică ce se întâmplă cu miracolele. Zice că acestea nu vin instantaneu la toți, că pot să apară și după două-trei zile, uneori mai târziu. Se retrage și în locul lui apare trupa creștină de rock. Băieții cântă cam un sfert de oră, se opresc și ne invită, pe cei care vrem, într-o săliță de lângă culise. Aici apare un june blond care zice

duse bolnavilor care se vor însănătoși imediat. Broscoiul și chelul fac de zor pase deasupra hainelor strânse.

Vine și marele moment al miracolelor făcute pe viu. Venim toți în fața scenei, suntem puși să dăm din mâini și să spunem "pa" demonilor. După asta ne ținem de părțile bolnave ale corpurilor noastre și repetăm după Tom o rugăciune.

Când se termină rugăciunea, o femeie între două vârste se urcă pe scenă, spune că a fost surdă și acum aude. Fericit, Tom ne arată o bătrână care a venit șchiopătând cu un baston și acum pleacă tot șchiopătând, dar fără baston. Nemulțumit probabil de cantitatea miracolelor produse (sau poate aranjate) Fjeld anunță că a obosit și vrea să se retragă. Publicul îl aclamă, vrea bis, Tom se întoarce,

că e pastorul australian Michael Fackerell și că s-a stabilit la București - pentru a-i aduce pe români pe calea cea dreaptă. Ne-o prezintă și pe soția sa, Marilena, cea care traducea pe nas discursurile lui Tom. Michael citește din Biblie, vorbește mult dar nu are nici pe departe charisma lui Fjeld. Ne cheamă pe toți în Grupurile de casă, "să ducem o viață creștină". La un moment dat îl întrerupe Tom care își pierde cheia de la cabină. Michael continuă să ne spună că nu are viața personală contează și că trebuie să-l urmărim în congregația sa. Tom își tot caută cheia, se iscă o bulibășeală. Noi profităm de ocazie și ieșim discret. Ne închipuim cum o să spună Tom Fjeld în Uganda ce mari miracole a făcut în România.

TOMA ROMAN jr. ■
LUCIA ȘTEFANOVICI ■

Ca la noi, la nimenea

Bizareriile politicii românești

● FSN se constituie ca "uniune a tuturor forțelor democratice", după care candidează în alegeri. A fost ca și când o selecționată mondială de fotbal ar participa la un campionat oficial.

● CPUN se constituie pe baza unui straniu "principiu al parității": jumătate FSN - jumătate restul lumii.

● Ion Iliescu nu a fost ales ca președinte nici în CFSN, nici în CPUN. El și-a ocupat poziția în virtutea unui presupus consens care n-a fost niciodată exprimat.

● Nemulțumiți de presupusa alunecare spre liberalism a guvernării Roman, câțiva membri FSN fondează scurt-trăitorul FSN-20 Mai, orientat mai spre social-democrație. Ulterior, o parte dintre aceștia (Daniela Crăsnaru, Sorin Botnaru) vor migra... la liberali.

● Scindarea FSN este negată vehement de către ambele aripi, până în clipa când se produce.

● Numeroși parlamentari aleși pe listele unui partid sau ale altuia se declară ulterior independenți sau pleacă la alte partide. Nu de puține ori e vorba de formațiuni care au o cu totul altă ideologie decât cea pentru care omul respectiv a fost trimis în Parlament.

● Doi președinți de partide parlamentare (Gh. Funar - PUNR și Victor Surdu - PDAR) și președintele celei mai

puternice alianțe (Emil Constantinescu - CDR) nu sunt parlamentari.

● Radu Theodoru reușește performanța de a trece dintr-un post de conducere în altul, în diverse partide (PRM, Partidul Republican, PUSD).

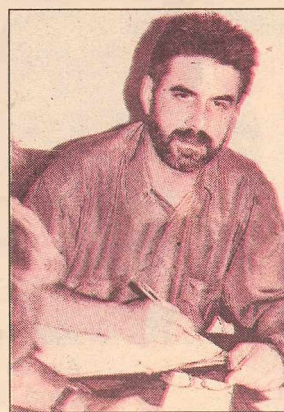
● Mai mulți politicieni din zona liberală pleacă și se întorc la aceleași partide - de fiecare dată, firește, cu argumente la fel de serioase.

● NPL se constituie ca disidență la disidență (desprins din PNL-AT, care era desprins din PNL), întorcându-se la PNL.

● Pentru prima dată în istoria

● Continuă să existe o alianță (probabil unică în lume) între un partid aflat la guvernare (PUNR) și altul declarat în opoziție (PDAR). Principalele acuzații aduse de agrarieni executivului vizează agricultura, al cărei minister e condus de un membru PUNR. Mai mult, în Blocul Unității Naționale e racolată și MER, condusă de E. V. Gugui, care - ca ziarist - critica violent actuala putere.

● PRM, PSM și PUNR votează solidar cu PDSR și semnează un protocol cu acesta, în schimb îl critică permanent, inclusiv pentru legile pe care le-au votat și ele.

grave acuzații președinției, procuraturii, SPP-ului și altor organisme de stat, anunță că nu va răspunde atacurilor la persoană.

● PD și PDSR acuză deopotrivă erorile perioadei '90-'92, când guvernau împreună, susținând

fiecare că acestea se datorează exclusiv celorlalți.

● În absența Legii răspunderii ministeriale (pe care, deși prevăzută în Constituție, nimeni nu se înghesuie s-o elaboreze), gestiunile ministerelor și guvernelor trec de la o echipă la alta cu mai puține formalități decât presupune schimbarea vânzătoarei la o brutărie.

● PDSR absoarbe partide, sindicate și chiar instituții (UCECOM - prin Dumitru Dângă), creând, pentru liderii acestora, 17 funcții de vicepreședinți.

● Coloratura politică a majorității partidelor continuă să rămână o enigmă, iar programele lor seamănă în mod izbitor. Mai mult, în Parlament, nu rareori formațiuni declarate liberale luptă pentru protecție socială maximă și măsuri la limita populismului, în vreme ce altele, care se consideră social-democrate, susțin inițiative vecine cu terapia de șoc.

● Constituția României ocrotește proprietatea, dar nu o garantează. Cu alte cuvinte - dacă o ai, ești protejat, dar cum ajungi s-o ai (respectiv s-o recuperezi - vezi Legea caselor naționalizate) - asta e altă poveste.

● Există legi și HG-uri vechi de 2-3 ani care nu s-au aplicat (vezi cărțile de alegători) și altele, prevăzute în Constituție, care nici n-au fost luate în discuție (Avocatul poporului, funcționarul public etc.).

● După 6 (șase) ani, în Parlamentul României încă n-a fost pus la punct un sistem de vot care să funcționeze corect.

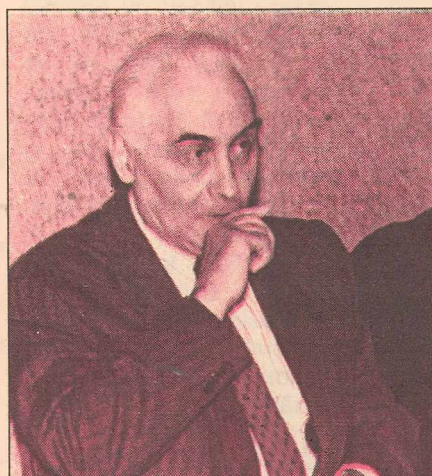
Dacă democrația este originală în România, unul dintre motive pare a fi acela că pe scena politică se petrec, de șase ani încotace, lucruri care mai de care mai bizare. Să încercăm o scurtă recapitulare a celor mai interesante dintre acestea, lăsând concluziile și comentariile la dispoziția dv.

lumii, un rege e propus drept candidat la președinție (fără să fie consultat).

● La părăsirea CDR de către PNL, toate partidele rămase acuză vehement gestul lui Radu Câmpănu. Ulterior, jumătate din acestea vor face aceeași mișcare.

● Imediat după alegerile din '92, PD își abandonează fostul candidat la președinție, C.T. Dragomir, care migrează la PNL, după care e numit - de către Putere, evident - ambasador.

● Președintele Iliescu consideră că toate criticile pe care i le aduc presa și Opoziția vizează defăimarea instituției prezidențiale, în schimb, când C.V. Tudor aduce

La numai o zi diferență, lunara conferință de presă a Ministerului de Interne și Raportul de activitate al Serviciului Român de Informații (publicat de „România liberă”) au realizat o radiografie de-a dreptul șocantă a societății românești actuale. Dacă numai jumătate din ceea ce-am auzit și am citit este adevărat, atunci e greu să nu-ți aduci aminte de „soluția” lui Octavian Goga: Să ne mutăm în altă țară! De altfel, felicitându-i pe fotbaliștii tricolori pentru calificarea la Euro '96, ministrul de Interne, Doru Ioan Tărăcilă, a remarcat că aceasta este „una din puținele bucurii ale tuturor românilor”...

O economie în plin avânt

Poate că secțiunea cea mai îngrijorătoare din Raportul SRI este cea referitoare la economia națională. Astfel, s-au descoperit cazuri de transmitere în exterior a unor secrete de stat și de vorzare a unor firme străine, inclusiv prin planuri precise, detaliate, pe termen lung. S-au prejudiciat sistematic interesele părții române în derularea contractului de punere în funcțiune a primului grup energetic de la Centrala Nucleară Electrică Cernavodă (ceea ce explică numeroasele amânări). S-au mobilizat importante resurse financiare pentru obiective economice cu perspective incerte, fără a exista studii fundamentale care să justifice investițiile, în schimb s-a distrus și s-a degradat tehnologie încă utilă, care putea fi modernizată. S-au încheiat contracte de comerț exterior dezavantajoase pentru partea română, cu prejudicii de ordinul miliardelor de lei. Din 49 complexe pentru creșterea și îngrășarea porcilor mai există astăzi doar 9, iar din 85 unități avicole mari au fost dezafectate 70! Au fost desființate o mare parte din perdelele forestiere, din plantațiile pomicole și viticole. Infrastructura feroviară și cea a drumurilor se află într-o continuă degradare, în vreme ce sistemul național de telecomunicații e nesigur și

vulnerabil (știm cu toții cum merg telefoanele...). Economia „subterană” (ilegală) reprezintă 35-45% din Produsul Intern Brut! Pe fondul ambiguității legislative, mai puțin de 5% din cele 500 organizații care manipulează date secrete sau confidentiale s-au conformat normelor specifice de protecție! În fine, s-au înstrăinat hărți topografice cu caracter secret, inclusiv hărți militare... În domeniul spionajului, SRI afirmă că agenții străini și-au constituit deja bănci de date private și lucrează conștiincios la realizarea unei rețele naționale! Au fost identificați 65 noi spioni, dar numai o persoană a fost

judecată și condamnată și trei - declarate indezirabile (înțelegem că restul sunt încă în activitate).

grenade, dinamită, mercur, arsenic, canabis. S-au reținut, la tentativa de scoatere din țară, 1677 arme de foc,

E bine, bine, e foarte bine

În ce privește ordinea constituțională, extrema stângă înregistrează o curbă ascendentă, trecând de la declarații timide la amenințări cu acte teroriste și răzbunări, și precizând că are mijloacele necesare pentru a ne arunca în aer. În „compensație”, extrema dreaptă și-a intensificat și ea acțiunile, promițând că „va veni timpul când vom folosi armele”. În mediile juvenile, se bucură de succes - la nivelul întregii țări! - mișcarea satanistă, cu sacrificii rituale de animale, dar și de oameni.

În domeniul terorismului, ne „bucurăm” de prezența, pe teritoriul României, a unor nuclee

ale Partidului Muncitorilor din Kurdistan, Frații Musulmani, Hezbollah, Partidul Eliberării Islamice, Alianța Forțelor Palestiniene, Hamas, Armata Roșie Japoneză, mafia rus-sească și italiană. S-au înregistrat cazuri de corupere și șantaj a unor funcționari publici din structurile guvernamentale, ale administrației centrale și locale, răpiri, răfuieli, crimă organizată și narcoterorism. Au fost confiscate 109 arme de foc, 1500 cartușe,

29165 cartușe, tablouri, aur, argint și o colecție numismatică în valoare de peste două milioane de mărci.

Are lumea bani

Conform datelor prezentate de Ministerul de Interne, în primele nouă luni ale anului au intrat în țară peste patru milioane de cetățeni străini și au ieșit ceva mai puțini. Dintre cei aflați în țară, circa 20.000 ne „vizitează” în mod ilegal. 3.647 din cele peste 200.000 infracțiuni înregistrate au fost comise de străini, contribuția lor fiind maximă (17,3%) în domeniul traficului de stupefiante.

Referitor la sistemul de

au fost însă cele câteva date referitoare la mult-mediatizatul caz „Sabina Product”: au existat 20.640 depuneri, totalizând 16 milioane de dolari, 4,4 milioane de mărci germane și 17,1 miliarde lei. O singură persoană a depus 497.000 \$, iar alta 527 milioane lei-cash, nu prin virement!

Revenind la Iskandarani, ministrul Tărăcilă a declarat că e un caz extrem de curios: „Cum se face că toate mandatele de arestare emise de noi la Timișoara, în regim de urgență, au fost stopate?” „Deci Parchetul e de vină?”, a întrebat un ziarist. „Eu nu acuz pe nimeni, dar am dreptul să

detenție al Poliției (pe care, glumeț, dl Tărăcilă a propus ziariștilor să-l cunoască „astăzi la figurat, mâine - de ce nu? - să-l vizitați...”), generalul de brigadă Costică Voicu a precizat că există 104 aresturi cu 1.528 camere și 685... locuri de cazare (sic!), care au fost inspectate în mod liber și repetat de către organele internaționale care verifică drepturile deținuților, condițiile de trai, neutilizarea mijloacelor de tortură etc. Dat fiind că „starea psihică a arestaților este foarte precară” s-au înregistrat nu puține cazuri de evadări, decese, automutilări, îngurități de obiecte metalice (celebra lingură) etc. Personalul aresturilor a mai „greșit” și el. De pildă, s-a constatat că Zaher Iskandarani fusese lăsat în detenție cu telefon celular, radiocasetofon și un fleac, acolo, de un milion de lei... De-a dreptul senzaționale

pun o întrebare retorică...”, a venit replica tip „mănăstire-ntr-un picior”.

Să mai adăugăm doar că la Brăila un cetățean a fost găsit cu 600 milioane lei în portbagajul mașinii, probabil bani de țigări. Multă lume năcăjită...

O mică observație

Încheiem acest sumbru și extrem de rezumativ tablou, cu o observație: toate cele de mai sus se referă, firește, la cazurile descoperite de către SRI, respectiv MI. Or, în condițiile în care atât Raportul SRI cât și capii Internelor deplâng lipsa sau insuficiența mijloacelor tehnice adecvate unei activități performante (ca să nu mai vorbim de fondurile bănești), este evident că amploarea reală a fenomenelor este mult mai mare.

Orice alte comentarii sunt, credem, inutile.

TUDOR CĂLIN ZAROJANU ■

București 96.1 FM
Baia Mare 88.5 FM
Iași 91.9 FM
Cluj 89.8 FM
Târgu Mureș 90.2 FM
Ploiești 92.8 FM
Sibiu 91.8 FM
Constanța 91.1 FM

Contact Disc

Radio Contact, „prietenul public nr. 1”, își propune, începând cu acest număr al revistei „Flacăra”, să intre în contact direct cu cititorii-ascultători!

Trei dintre vocile pe care le cunoașteți de pe cei 96.1 FM (Raluca Moianu, Maria Zărnescu și Cristian Schnebli) își vor exprima cu maximă subiectivitate preferințele săptămânale, lansându-vă în același timp invitația de a asculta cele mai noi extrase pe single.

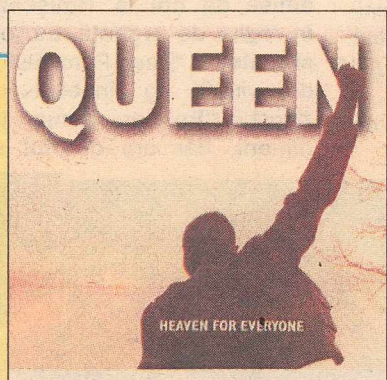
Cine sunt cei trei?

Sunt tineri de vârste și profesii apropiate ce au gusturi diferite. Maria adoră jazz-ul și pisicile, Raluca e cine-filă și îndrăgostită de Formula 1, iar Cristi și-ar dori să împlinească în fiecare zi 17 ani.

Au o pasiune comună: muzica și mai precis... Radio Contact!

Pornind de la ideea că cele mai bune imagini le oferă radioul nu ne rămâne altceva de făcut decât să vă urăm audiență plăcută!

Raluca Moianu

QUEEN

Heaven for Everyone

Chiar dacă pe 24 noiembrie 1995 s-au împlinit 4 ani de când Freddie Mercury a încetat să mai existe fizic, acesta este primul extras pe single (o compoziție Roger Taylor) din albumul "Made in Heaven" lansat anul acesta și conținând piese înregistrate înainte de 1991.

Single/ EMI Records

THE BEATLES

Anthology

Un dublu CD antologic - inedit în primul rând prin includerea compoziției lui John Lennon: "Free as a Bird". Piesa a fost înregistrată în forma demo de către Lennon în 1977, iar anul trecut ceilalți 3 Beatles s-au reunit pentru a completa înregistrarea.

CD/Apple

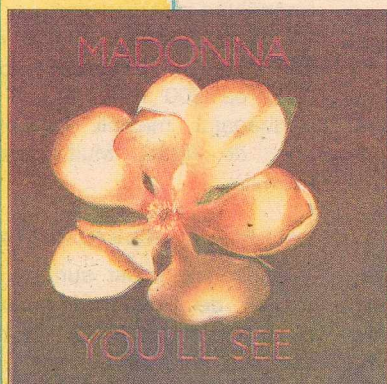

HOLOGRAF

Stai în Poala Mea

Un mult amănat, dar, în cele din urmă lansat - marți 28 noiembrie 1995 - album al celor 5: Dan Bittman, Romeo Dediu, Tino Furtună, Edi Petroșel și Iulian Vrabete, ajutați de tizii iepurași din... poala lor. De ascultat la Radio Contact piesa "Radio Radio".

CD/ Electrecord

MADONNA

You'll see

Un nou single pentru Madonna, din albumul "Something to Remember" - acesta conține încă două piese inedite, dintre care "I Want You" cu Massive Attack.

Single/Warner Music

COOLIO

Gangsta's Paradise

După "Fantastic Voyage" Coolio dă lovitura cu acest "Gangsta's Paradise" - extras din coloana sonoră a filmului "Dangerous Minds", în care o puteți admira pe fermecătoarea Michelle Pfeiffer.

Single/ MCA Records

VAYA CON DIOS

Don't Break My Heart

Extras pe single din cel de-al 4-lea album semnat de Dani Klein & Co, album intitulat "Roots and Wings".

Single/BMG

de ascultat urgent

de ascultat fără întârziere

de ascultat

Țândărică are 50 de ani

Ion Caramitru va regiza un spectacol cu păpuși

Pe Ion Caramitru îl atrag cei cincizeci de ani ai lui Țândărică

Țândărică a îmbătrânit? Are 50 de ani! Jumătate de secol s-a jucat lumea cu păpușile lui și nu s-a plictisit. Copiii râd în hohote. Această aniversare i-a prins pe păpușarii și marionetiștii de la Țândărică în mare formă. În ultimii trei ani au scos câteva spectacole

esențiale, pe scenă fiind mai ales absolvenții secției Păpuși ai Academiei de Teatru și Film.

Cristian Pepino și-a instruit studenții până au făcut din "Adunarea păsărilor" cel mai bun spectacol jucat în ultimii 10 ani la Țândărică. Dovada sunt premiile și turneele inter-

naționale. A mai fost cap de afiș și "Cenușăreasa", un spectacol regizat de Silviu Purcărete.

Ultima premieră este cea a absolvenților secției Păpuși din acest an: "Play Faust", după Goethe, în regia lui Cristian Pepino. Este interesant că cel mai activ regizor de la Țândărică vrea să-i învețe pe copii istorii grele și să-i atragă, în același timp, și pe cei mari.

Surpriza acestei stagiuni este însă un actor, Ion Caramitru, care va regiza un spectacol de păpuși. Ion Caramitru nu a mai jucat teatru decât sporadic în ultimii ani, dar a mai filmat în Anglia, a regizat o operă și mai ales a făcut din UNITER singura uniune de creație rentabilă în România. Până la vară va regiza "Pinocchio" și "Bastien și Bastienne" de Mozart la Teatrul Țândărică.

REMUS ANDREI ION ■

A apărut:

Catalogul general al mediilor de informare, instituțiilor publice, organizațiilor neguvernamentale și organismelor economice din România

Lucrarea conține, înscrise DIN OFICIU, cele aproximativ 25 000 de instituții, organisme, organizații și medii de informare existente astăzi în România - denumire, număr telefon, fax, telex, adresă (împreună cu codul poștal actual, sector, județ), nume ale persoanelor responsabile etc. - grupate în 5 părți, 30 capitole, 150 paragrafe tematice. *Temele sunt tratate complet.* Lucrarea numără 1 320 pagini A4, cuprinse în 3 volume.

Lucrarea poate fi procurată de la:

- *Revista CUVINTUL*: Tel.: (01) 311.05.16; Fax (01) 615.78.13, bd. Nicolae Bălcescu nr. 23A - lângă Sala "Omnia" a Senatului;
- *Revista TEHNIIUM*: Tel. (01) 222.33.74; (01) 223.15.10,
Piața Presei Libere nr. 1, Casa Presei Libere, corp C ("România liberă" - "Vocea României"), etaj 1, cam. 120;
- *Fundația Cărții*: Tel.: (01) 650.34.73; Fax (01) 330.74.70, bd. Ana Ipătescu nr. 3;

- *BIG PRESS*: Piața Presei Libere nr. 1, Casa Presei Libere, corp C, etaj 3, cam. 358.

Mare bal mare

Școala Superioară de Jurnalistică, împreună cu Agenția Internațională de Impresariat Artistic "Musicart Darclée", au organizat în noaptea de vineri 17 noiembrie 1995, între orele 20,00 și 6,00, "Balul Tinerilor Jurnaliști". Ca orice bal studențesc s-a bucurat de o mare participare, Sala Radio din str. Berthelot dovedindu-se neîncăpătoare. Seara a fost deschisă de Academia Cațavencu, care a decernat cu acest prilej **Premiile Pulită**, urmând apoi împământenitul concurs de Miss. Au fost prezente și momentele artistice prestate de nume cunoscute ale scenei muzicale pop-rock, folk și jazz: **Sarmalele Reci**, **Night Losers**, **Anca Parghel** și **Marius Popp** precum și trupa **Trubadurii**.

Pe lângă atmosfera generală specifică acestui gen de eveniment, singura notă proastă au luat-o cei care trebuiau să asigure buna desfășurare a serii: oamenii de ordine. Aceștia, prin atitudinea

adoptată, au creat pe alocuri o stare de tensiune, dar în afară de un mic incident soldat în favoarea acestor bodyguards și a faptului că o dată ieșit din sală nu se mai putea intra, totul a decurs într-un mod normal, cei prezenți fiind ocupați mai mult de modul cum se puteau distra decât de ceea ce se întâmpla afară. După încheierea programului artistic, **Radio Delta** a asigurat un program de discotecă. Dintre sponsorii implicați mai putem menționa: **Lada Car Romania**, **Radio 21**, **Radio Pro FM**, cotidienele **Ziua** și **Libertatea**. "Balul Tinerilor Jurnaliști" și al invitaților acestora a fost printre primele din seria de baluri studențești ce se va completa, ca în fiecare iarnă, înainte de sesiune și cu spectrul celorlalte facultăți. **Gaudeamus igitur!**

ANDREI DIMULESCU ■

Toate artele

Exil

Stranierii! Straniu cuvânt cu care presa sportivă vorbește despre românii ce joacă "afară", deci în Străinezia, spre a dobândi - în ordine - parale și glorie.

Îl împrumut preț de câteva rânduri spre a evoca mulțimea scriitorilor pe care destinul i-a făcut să se desțâreze.

Unii, atinși de nimbul celebrității, și-au tăiat tainice firide în lexicoane, alții trăiesc un firesc sentiment de inadaptare și neîmplinire.

Tiparițele românești îi editează (niciodată prea târziu) apropiindu-i de **casă**. Cei mai mulți chiar vin **acasă** reîntâlnindu-se cu locurile unde au copilărit și s-au școlit, căutându-și (care mai are) prietenii, întinerindu-se și îmbătrânindu-se totodată văzând anevoințele în care se zbate țara și trăind cu noi, fie și numai pentru câteva zile, sărăcia, spaima, speranța abrupt ofilită, deznădejde.

Îndeobște, întâlnirile acestea încep și se sfârșesc trist: ne simțim în fața unei instanțe justițiare. Ni se pun în seamă toate vinovățiile, ni se evocă lașitățile (ale noastre, dar mai ales ale altora, adesea chiar ale **lor**); vinovați că n-am rupt noi lanțurile terorii, respirând, vai! același aer cu tiranii, vinovați că am viețuit. E "suspectă" și supraviețuirea... La rândul-ne, îi scoatem pe ei răspunzători de tot răul căzut asupra-ne de parcă nu știm că au trăit în mansarde mizere și nu în palatele marilor diriguitori.

Spunem: noi.

Ei spun: voi.

Sunt (câtiva) excitați de voluptatea de a scrie în alte limbi, bucușii că aparțin altei literaturi decât cea a protofascistului Eminescu și a colaboraștilor Sadoveanu. Câtiva (și mai puțini) au renunțat pur și simplu la himere și nu mai scriu defel: fac negoț, fac și desfac mariaje și, ce mai încoace-ncolo, trăiesc.

O fi...

Dar Eliade a trăit și a murit în limba română. Cosmicul Cioran a gândit tot în limba română (pe care Brâncuși o sculpta), Ionesco se apropia tot mai mult de Ionescu, înainte de stingere.

Iau ca mărturie a acestor adevăruri o proprie filă de jurnal.

"... Deschid televizorul și-mi intră în casă Vintilă Horia. Surpriză! Domnul calm și elegant e pur și simplu emoționat de posibilitatea de a le vorbi românilor despre sufletul românesc și, cu infinită modestie, despre sine. Românii ar fi, zice Domnia Sa, un adevărat **prototip universal**, un popor neînstare să facă rău altor popoare, marcat de **ome-nie**. Cum gândește? Românește, bine-nțeleș, și toate proiectele literare se leagă de România. De ani și ani intenționează să-și scrie memoriile, dar încercările i-au fost fără spor. **Acum**, însă, când știe că poate reveni în acel acasă până de curând inaccesibil, paginile așteptate se vor scrie singure.

Întoarcerea e imaginată ca un spectacol crucial. Fiindcă e o întoarcere în **dănuire**. Omul de cultură e convins că nu cultura ne-a **dănuit**, ci **credința**. Știe că se poate regăsi pe sine rezemându-se pe vigori nicidecum irosite ce există dincolo de metapolitic, dincolo de "zvârcolirile sociale și culturale".

Rostirea cuvintelor e fără cusur; s-ar zice că omul pe care-l ascult n-a trăit decât printre ai lui. S-ar zice că e plecat de ieri-alaltăieri.

Scurtul interviu cu Vintilă Horia m-a convins că, departe de a fi (tot noi o spunem) doar fum veleitar, chiar **existăm** și frumusețea nu ne-a uitat cu totul.

Ne străduim să demolăm tot ce e cu adevărat durabil în cultura noastră, autodenigrarea e impusă cu putere edictuală, ca singura în stare să ne ducă, fie și la pragul de jos, al unei ipotetice Europe, când știm că, vorba Inspiratului, nu putem face abstracție de tot ce ne-a **dănuit**.

Țară-exil sunt **una** când ne raportăm la rodul acestei dănuiri și nu, obsedant, la prețul ei. "Dumnezeu s-a născut în exil" sună numele unei cărți de Vintilă Horia.

Dar literatura? Oamenii, zeii pot trăi în exil, dar nu se pot naște în el, Literatura nu se poate naște în exil. Exilul e un tărâm precar, o noțiune precară și ea.

Nelocuind în fericita **preajmă** a lui Eliade, poate că scriitorul acestor rânduri am fost, trăind în Valachia, în exil!

În exil, departe de Ionescu.

În exil, fiindcă n-am bătut cu pasul drumul din urmă al lui Eminescu.

Exilat din Doina lui Eminescu.

Exilat.

Dacă ne e greu să dăm mână cu mână, bieți dulgheri ai Scrisei (dedați cu lesniciune verbului cleveitor și nimicitor), să punem carte lângă carte, trufie lângă trufie și lacrimă lângă lacrimă spre a lăsa măcar o dără tremurată de sare pe "obrazele" cuvintelor devălmășite obștește în chiar Literatura românilor..."

GHEORGHE TOMOZEI ■

MAJURA DE SCRIS

Poetul M.B.

Liniștit, delicat,
sentimental,
afectuos, pasionat, abonant
la gliptoteca din
Wuppertal,
era zvelt și foarte stilat.
Scrisa cu majuscule
numele mici,

Texte sub lupă

● **ADRIAN MAJURU, București.** În Pseudocronică la o altă pseudocronică vorbiți mai mult despre Samuel Butler decât despre Nicolae Mărgărit, al cărui fragment de roman ați promis de fapt să-l comentați. Eu cum pot să aflu opinia dv. despre Nicolae Mărgărit? Rugându-vă să-mi scrieți ce credeți despre Samuel Butler?

● **MARA BOGDAN, Dragomirești, Dâmbovița.** Profesoara dv. de limba română are dreptate: versurile pe care le scrieți prezintă interes. Cel mai mult mi-a plăcut următoarea imagine:

„Când pleci la bălăie / atârnă-mă la urechea

Profesorul de fericire

Boris Marian

Domnule Alex Ștefănescu

Am să încerc să pledez pro domo. Premiul a fost acordat cu totul meritat lui Cătălin Mihuleac, un prozator de forță și foarte amuzant. Dacă nu mă înșel, anul trecut și în martie al acestui an tot prozatorii au câștigat cursa. Se pare că poezii au acces mai mult la Premiul Nobel. Acum două luni mi-ați promis că ați reținut mai multe poezii pentru publicare. Aștept cu bucurie împlinirea promisiunii. Vă scriu acum numai din dorința de a dialoga cu dv. Ceea ce faceți este extraordinar. Ca vechi corespondent al rubricilor lui Geo Dumitrescu și Ion Gheorghe, pot spune că dv. faceți muncă de explorator al Amazoniei. Trebuie să tăiați 8.000 de copaci ca să păstrați câteva zeci de exemplare. Eu abia prididesc să-i citesc pe cei buni, care publică în Luceafărul, România literară, cândva Poesis. Vă propun ceva care v-ar atrage unele antipatii, dar v-ar ajuta, cred. Încercați să fiți mai „dur” cu neaveniții și cu veleitarii. De pildă, eu sunt un veleitar, dacă scriu de circa 26 de ani și în afară de mine și de dv. nu mă citește aproape nimeni. Dați tare în mine și în cei ca mine, care vă ocupă timpul cu tâmpenii.

Cu sinceră simpatie, chiar afecțiune,

Boris Marian

Domnule Boris Marian

Nu este prima dată când mă impresionează noblețea dv. Deși ați fi avut motive să vă considerați nedreptățit, fiind apropiat ca valoare de câștigător, dv. găsiți - cu fair-play - justificată alegerea pe care am făcut-o. Mi-ar plăcea ca toți corespondenții mei să fie ca dv.

Am gustat și ironia subtilă cu care remarcăți preferința mea pentru prozatori. Este, de fapt, nu o preferință, ci o formă de oportunism: știu că publicul preferă proza, că editorii, la rândul lor, țin seama de preferința publicului și, întrucât vreau ca autorii premiați de mine să devină foarte repede și autori de cărți, dau și eu prioritate acestui gen.

De fapt - ca să fiu sincer - nici nu știu, în momentul de față, ce este mai bine să fac. Responsabilitatea pe care singur mi-am luat-o a ajuns să mă copleșească. Nu numai că urmăresc producția literară a (aproximativ) 8000 de autori, dar de unii dintre ei mă ocup ca un avocat (și uneori ca o secretară), tratând în numele lor cu diverse edituri, ajutându-i să-și găsească locuri de muncă, dându-le recomandări pentru diverse burse sau chiar bătăndu-le la mașină, de unul singur, textele. Nu mă ajută nici o instituție de stat! În zadar am adresat scrisori deschise actualilor guvernanți, în zadar am făcut apel la generozitatea lor (nu față de mine, ci față de literatura română) ori de câte ori mi s-au luat interviuri la posturi de radio și televiziune. Nici Ministerul Culturii, nici Ministerul Învățământului, nici Ministerul Tineretului și Sportului nu mi-au răspuns în vreun fel.

Cât privește propunerea dv. ca eu să devin mai dur cu „neaveniți și veleitari” ca... dv. - o iau ca o ironie amară. Dv. nu sunteți nici neavenit, nici veleitar. Sunteți un scriitor remarcabil și un om extraordinar, un profesor de fericire în mijlocul unui dezastru general. Dacă aș putea, aș fi dur cu neaveniții și veleitarii de la conducerea țării, răspunzători de acest dezastru, și în nici un caz cu oameni ca dv., a căror existență îmi dă motive să (mai) trăiesc.

Alex Ștefănescu

cu minuscule numele
mari,
era sucit și avea trei
pisici,
o țestoasă, un cal, un
calmar.
Caritate, blândețe, iubire,
știa
să pună-n valoare orice
calitate umană, alterego
era
subsemnatului, ego, M.B.

Halatul

„Pierd vise, cuvinte”,
se plângea profesorul,
mai păstra
un aer de solemnitate,
halatul umbra în urma lui
ca o umbră roșcată,
ca o ardere exteriorizată.

Sara

Era frumoasă ca îngerii,
au spus că este o
vrăjitoare,
au dus-o în valea
plângerii,

înjurând-o în gura mare.
Trupul ei ars de viu
plutește
cu păsările, cu norii,
coboară cu fulgii,
copilărește,
speriind inchiștorii.
Eu zăresc ochii ei în
ghetouri,
în războaiele mici și-n cel
Mare,
nu ajung crematorii,
pogromuri
să ucidă frumusețea
Sarei.

Politica struțului

„Uneori este bună și
politica mea”,
se gândea struțul, în
nisipul fin
capul visează ce poate,
ce vrea,
în timp ce glonțul îl
lovește în plin.
„Ce-aș putea face când
nu mai alerg?
Doar să visez o oază, un

rai,
acolo nu-s vânători, eu
încerc
să trec, moartea strigă,
«Struțule, stai»”.
Se tem vânătorii numai de
vis,
doar struțul trăiește în
paradis.

Nevroză

Când poezia dispare,
sângele curge spre
moarte,
Pământul se rupe de
Soare
și casele toate-s deșarte,
nici firului umed al ierbii
nu-i merge prea bine,
privit cu silă de cerbii
nevrotici, sedați cu buline.

Gustul nucilor

Gustul nucilor verzi,
plânsul nucilor sparte,
amintirile închise în huci,
școala cu ziduri înalte,
plânsul nucilor verzi,

sunt altul oamenii-s alții,
cuvintele drepte-s
de preț,
crapă cuvintele-n patru,
măinile-s negre, apuci
cu mâini nevăzute
cuvinte,
Doamne, aceste nuci
cu miezul care nu minte.

Când nu mai am puterea să mă tem

Când nu mai am puterea
să mă tem,
încep să scriu o strofă,
un poem,
o pasăre-n cătarea puștii
crede
că va zbura în sudul
cald și verde,
fără să știe că e comică,
mai bine
ar mai cânta o dată
pentru mine,
din veșnicile severe ce
m-apasă
mă smulg pierzându-mi
trupul, blândă casă.

Umor involuntar

„Întors cu dinții înăuntru / Scrâșnesc și mușc și caut”.
NICOLAE PAHOMI
Arbore, Suceava

„Geto-dacii înălțară / În fireasca lor strigare, / Un
popor viteaz, trudit, / Scormonit-ca de o gheară”.
MARIN CONSTANTINESCU
București

„Zâmbetul îl simt cum îmi pipăie buzele căutând un
locușor pe unde să se strecoare”.
ADINA-CLAUDIA BEJAN
București

„Timpul / se târăște ca un nebun prin gunoaie”.
ALEXANDRU CONSTANTIN
Drobeta Turnu-Severin

ta / ca pe un trandafir obosit / de bunătațe”.
Aștept și alte scrisori.

● **IOAN CHIRĂȘ, Petroșani.** V-am mai explicat, a trecut vremea poeziei grandilocvente, de genul celei pe care o cultivați dv.:

„Dor ce nestins cresc din sanctuare, / Spre
umeri carpatini, ne-ncovoiați. / Din sângele
străbun legând izvoare, / Spre steagul ce ne
ține adunați.”

Mai rămâne să vă cumpărați o fanfară...

● **LIVIU V. MUNTEANU, Luna de Jos, Cluj,**
VERONICA RĂUȚU, Plăieșu - Timișoara,
Neamț. Textele pe care mi le-ați trimis nu sunt
publicabile, dar dovedesc că aveți anumite apti-
tudinii pentru scris. Merită să faceți noi încercări.

Cătălin Mihuleac

Domnule Alex Ștefănescu

În urmă cu nici doi ani am avut fericirea de a sta împreună la niște taclale festive. Era una din receptiile acelea unde atenția tuturor se scurge, din motive ce țin de natura umană, mai mult spre băutura din pahare decât spre spusa aproapelui. Tocmai de aceea, am apreciat că ați fost interesat (sau doar ați mimat interesul!) de câteva idei ale mele. Numele unor Mesmer, Quimby sau Charcot nu vă păreau necunoscut. Spre deosebire de al meu, prof. univ. dr. Morunovski, medic psihiatru.

Dacă vă scriu astăzi, cu mâna tot mai nestăpână pe un pix rebel, este pentru că am câștigat un pariu. Mult mai mic (ce trist e s-o recunosc!) decât cel din tinerețe, când mă închipuiam lăbărtat pe o cogeamite pagină de „Larousse”.

Cu zece luni în urmă am început să fiu preocupat de un pacient. L-aș numi interesant, dar mă tem că e un cuvânt cu prea multe chingi. Aș fi putut să-l las să zacă pe un pat de spital. Mai ales că familia sa nu mă stimulase deloc. N-am procedat așa. Cred că nici nu are familie. Ceva în căutătura tânărului îmi plăcuse. Nu-mi explicam ce și asta m-a înfuriat. La anii mei este total contraindicat să te enervezi. Oricând poate exploda o balama.

Tânărul acela nu discuta cu nimeni. Nu bolbărisea, nu scâncea. Nu se opunea hrănirii cu lingurița. Se comporta ca o plastilină îndărătnică ce-ți dă impresia că se lasă modelată, pentru a reveni pe loc la forma inițială. Într-una din ședințe, am încercat să-i descopăr amintirile dureroase ce l-au dezumanizat în asemenea măsură.

Nu mi-a fost greu să-l domin. Dar nici ușor. Întotdeauna, apropierea de zona refulată a subiectului, cea care ascunde vechi dureri nevindecate, creează reacții neprevăzute. L-am așezat în sălița de la etaj, pe scaun, cu fața la fereastră, astfel încât vârful nasului, ceasul Mitropoliei și linia orizontului să formeze un triunghi echilateral. Încet, am început să-l mângâi cu bagheta, cu palmele. De la creștet spre brațe, apoi spre picioare, pentru a-i activa fluidul magnetic. Am așteptat.

Imediat ce orologiul Mitropoliei a vestit ora optsprezece, pacientul a început să vorbească. Doar primele cuvinte au fost șuierate, aruncate răstit, ca și cum ar fi format un dop sonor împins cu furie de cele din urmă.

Nu știu ce s-a întâmplat cu mine. După câteva minute, m-am pomenit notând cu febrilitate cele înșirate de bolnav. Când m-am oprit, înnegriser deja șase pagini. Era o poveste frumoasă, ușor stranie, fermecător de delicată.

Toată noaptea, n-am putut adormi. Eu însumi păream în transă. Povestea aceea avea ceva familiar, de demult cunoscut și uitat, parcă. Am trecut de vârsta când nopțile nedormite sunt pagini în dosarul virilității. Spre dimineață, cearcănele îmi

atârnav spre colțurile gurii ca niște mici spânzurători vinete. M-am privit în oglindă și am realizat că acel „asta nu mai iese la pensie” nu-i o banală cârcotă. Dintr-o pungă de ceai uitat, am presărat niște frunze în ibric. După prima înghițitură, am sărit ca ars. Asta e! Asta e!

Am fugit spre bolnavul meu fără a da importanță pacienților ce formau ciorchinele de dimineață. Găsisem: povestea tânărului acela avea un parfum bolnav de tango și răchiu de trestie de zahăr. Pentru a-mi aminti, fusese îndeajuns o sorbitură din ceaiul de maté, dăruit, în urmă cu circa douăzeci de ani, de un student argentinian pe care-l promovasem fără să știu o boabă.

L-am așezat pe pacient iar pe scaunul din cea mai înaltă cameră. Înainte de asta, l-am îndopat cu ceai de maté. După care am rugat o asistentă să deseneze câțiva pași de tango cu pacientul meu. Ei dansau, cu o cadență languroasă, în timp ce eu îi acompaniam bățând din palme și pufnind din bătrâni mei plămâni, pervertiți de cultul nicotinei: „param-param, pa-pa! param-param...”

Într-o clinică de psihiatrie, numai lucrurile firești sar în ochi. Am alungat pacienții și personalul medical adunat la ușă. Crezuseră că s-a înfiripat un cheful. Socotiseră că nu se făcea să lipsească. Am gonit și asistenta dansatoare. Începuseră să-i ardă călcăiele, suficient de bine îngrijite, ca să spun

În acea perioadă am aflat de existența paginilor **Mașina de scris**, în revista „Flacăra”.

Am hotărât, fără multe ezitări, să vă trimit manuscrisele. Nu știu ce a primit: frumusețea unei fapte bune sau ghidușia unei farse. Așa am apelat la identitatea unui ziarist uitat, pe nume Cătălin Mihuleac. Acesta naufragiase undeva prin

Alpi, bucurându-se de moștenirea unei mătuși ce fusese mai bogată decât lăsase să se înțeleagă în timpul vieții. Am făcut asta pentru că aveam nevoie de ceva spectaculos. Pentru un tânăr scriitor sună mai bine ziarist decât sculermatriș, de exemplu.

În total, am administrat pacientului cinci tratamente medicale diferite combinate cu cinci tipuri de șocuri. Ca să vă impresionez, îmi erau necesare cinci feluri de texte.

Am câștigat! Din mii de concurenți, am câștigat!

Urma festivitatea cu decernarea premiului. Am ales un bolnav care nu semăna deloc cu fotografia ce v-am trimis-o, fotografia câștigătorului.

După ce a fost desemnat câștigătorul din acest an al premiului **Mașina de scris**, în valoare de 1.000.000 de lei, ziaristul ieșean Cătălin Mihuleac a venit la

București, la festivitatea de premiere (care a avut loc în ziua de 3 noiembrie 1995, la sediul revistei „Flacăra”) și și-a făcut datoria de sărbătorit: a strâns mâinile celor care îl felicitau, a dat interviuri, a ciocnit o cupă de șampanie (său de whisky, nu-mi mai aduc aminte...). Apoi, pretextând că trebuie să prindă trenul de lași, s-a făcut nevăzut.

Iată că acum el declară - într-o scrisoare care-mi este adresată și pe care o reproduc mai jos - că are în realitate o altă identitate. Că nu este ziarist, ci psihiatru, că nici nu-l cheamă Cătălin Mihuleac și că proza cu care a participat la concurs a fost scrisă de un pacient al său, un... nebul.

Bineînțeles că totul este un joc literar, pe care Cătălin Mihuleac, exuberant ca de obicei, l-a inventat ca să ne pună la încercare. Dar chiar dacă n-ar fi un joc, eu unul n-aș avea motive să mă îngrijorez. Cel care i-a înmănat premiul era altcineva decât Alex Ștefănescu și anume un bișnițar adus la București din fața Hotelului „Unirea” din Iași. Iar așa-zisul milion de lei era de fapt hârtie de ziar tăiată la dimensiunile unor bancnote.

Am fost în sală și am observat tot. Îl țineam sub control din priviri pe așa-zisul câștigător, trimițându-i fluxuri hipnotice periodice. L-am silit să nu scoată mâna din buzunar, ca să-i dau o notă de „puțin îmi pasă” indispensabilă unui scriitor. L-am bălbăit puțin vocea, ca să-l fac să pară emoționat. L-am silit să întrerupă vorba celor din jur, pentru că un literat fără mitocanisme stărnește semne de întrebare.

Am avut mari emoții la masa de după, ca să-i zic așa. Ați participat dumneavoastră, soția, domnii Arion și Pășarin, alți domni și (din păcate) mult mai puține domnișoare.

Prevăzusem, însă, totul. Silindu-l pe falsul câștigător să nu țină socoteala paharelor de Johnnie Walker, i-am creat indispoziția ce l-a scos din sală. Vă amintiți. S-a scuzat pentru câteva minute.

Afară i-am dat instrucțiunile. A revenit, bâiguind: „îmi pare rău, trenul... Vax, trenuri! În acest moment aveți explicația amestecului tineresc - bătrânesc din textele premiate? Ați priceput de unde vine influența sud-americană? Dar cea rusească?”

Sper să verificați cele scrise. Deși, așa cum vă cunosc, le veți crede de-a fir a păr tocmai pentru că sunt neverosimile.

Iată ce vă propun. Putem da o nouă turnură literaturii române, îmbinându-ne experiențele. Să reflectăm, dle Alex Ștefănescu, la ce-ar ieși dintr-o colaborare a noastră. Cum vor arăta paginile create de întâlnirea și combinarea celor mai diverse fluxuri magnetice personale?

Să ne închipuim catharsisul, delirul literar ivit din cununia păstoasă a fluidului unui rrom din Ciurea-Iași cu al unui german din landul Baden-Württemberg.

Precizez că pretențiile mele materiale sunt nule.

Urmează o semnătură ce l-ar putea buimăci pe orice grafolog.

Important pentru toți corespondenții

■ La rubrica **Mașina de scris** se primesc texte literare de la autori din orice categorie: tineri sau bătrâni, anonimi sau consacrați, bărbați sau femei, români sau neromâni, cu studii sau fără studii.

■ Textele trebuie să fie dactilografiate sau, cel puțin, scrise citeț. Dacă aveți încredere în valoarea lor, trimiteți-mi și o fotografie a dv. și un curriculum vitae. Dactilogramele, manuscrisele și fotografiile nepublicate NU se restituie.

■ Vă rog să nu mă căutați la telefon și să nu mă vizitați la redacție. TOATE scrisorile dv. vor primi un răspuns în cadrul rubricii **Mașina de scris** în ordinea sosirii lor.

■ Cele mai valoroase texte se publică în perimetrul aceleiași rubrici. Toate textele publicate candidează automat la premiul de 1.000.000 de lei

care se acordă la fiecare 1 noiembrie.

■ Tot dintre corespondenții rubricii **Mașina de scris** se aleg autorii cărora li se asigură publicarea unei cărți (pe bază de contract). Numele lor este anunțat la fiecare 1 martie.

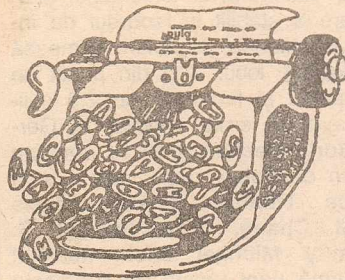
■ Plicurile trebuie trimise la următoarea adresă: Alex Ștefănescu, la redacția revistei **Flacăra**, Piața Presei Libere nr. 1, sector 1, 71341 București.

■ Vă rog să faceți un efort financiar și să vă abonați la revista **Flacăra**. Să nu credeți că indemnul meu este publicitate mascată. Gândiți-vă că revista reprezintă singura formă de comunicare între noi și că dacă n-o găsiți într-o săptămână la chioșcuri sau pe tarabe, mesajul meu nu mai ajunge la dv. Dacă apreciați cât de puțin efortul pe care îl fac pentru afirmarea dv., vă rog să vă abonați.

Experiența mea de psihiatru mi-a spus că doar lipsa unei minime asemănări va va determina să nu-l legitimați pentru a-i stabili identitatea. Cele întâmplare mi-au dovedit că nu m-am înșelat. Deși, la un moment dat, secretara dumneavoastră, distinsa Mihaela Mușat, mi s-a părut că mirosise ceva. De ce să mint, de nasul ei de secretară m-am temut cel mai mult.

A doua povestire mi s-a părut mai fermecătoare. Am înțeles și de ce. De data asta, fluidul meu interior se contopise cu al pacientului. Cum eu am suflet de rus... Era fantastic! Amintirile noastre traumatizante se îmbrăcau literar, delirant împreună, suplinindu-ne ca două pistoane.

MAȘINA DE SCRIS

Pagini realizate de
Alex Ștefănescu

Și ultima etapă a turului din campionatul intern s-a scurs, la sfârșitul săptămânii trecute, la fel de cenușiu, de chiompaliu și de belaliu precum precedentele. Te și miri cum de se îndeamnă și se adună cele câteva sute de rebegești prin tribune. Ba, încă, mai scot și niște parale din buzunar pentru asta. Stadioanele de fotbal au ajuns, pare-se, singurul loc din scumpa noastră țărișoară unde omul bagă mâna-n buzunar, de bună (ne)voie și nesilit de nimeni - cu excepția damblalei personale - doar pentru a nu primi nimic în schimb și, drept consecință, a înjura temeinic, vârtos și exhaustiv tot ce mișcă - în teren și pe dinafara lui.

Se vede cu ochiul liber că prăbușirea leului, pe piața internă, se asociază (precum într-o soțietate fără prințipuri, dar cu răspundere nelimitată!) cu prăvălirea campionatului care adună, în jurul sportului-rege (sau, pardon: președinte) tot felul de interese, care mai de care mai obscure. Și, în consecință, imposibil de înțeles. Când te uiți pe televizorul legat ombilical la sfântul cablu și vezi ce se joacă, cum se aleargă și, în general, în ce mod se pune osul prin campionatele adevărate (Italia, Spania, Anglia etc.), chiar că-ți vine a te învârti în jurul propriului ax, precum titirezul, doar-doar s-o zări cumva vreo vagă asemănare cu țurca (poarca, bătuta, fripta, băza și alte jocuri naționale) ce se practică prin spațiul carpato-danubiano-pontic. „Da... da” cum sunt plătiți ăia?...” se miră, fluierând a pagubă văcărișă, câte un tremuraș autohton, refugiat pe stadion din cauză că e mai cald acolo decât în casa-i proprietate personală, dar termoficată tot de la stat. Păi, ne simțim noi obligați a-l lumina pe mirător, sunt plătiți „după facultăți”, vorba lui Victor a lui Bălosu. Adică după cât se pricepe la joaca cu pricina și care, după cum se poate observa, e meserie în toată regula. Astfel că, la ei acolo, socoteala e simplă: joci ca în capitalism / primești pe măsură. Trăgi chiulul? Zbori. A se vedea câți pureci au făcut pe coclaurile occidentale alde Dănuț Lupu, Pavel Badea și alți repatriți cam cu coada-ntr-o piciorăle lor cele valoroase.

Ei... de-abia aici începe absurditatea (pardon, originalitatea). Chestionați de către Ovidiu Ioanșoia, într-o emisiune de la Pro TV, despre cât câștigă dumnealor, drăguții de actori din campionatul autohton, trei fotbaliatori profesioniști, după ce au făcut fițele de rigoare într-ale salariului confidențial, n-au

Divizia Națională

Un „Nufărul” original

■ Nechezol. Da' pă parai grei!

Așa cum s-a anticipat, pentru a oferi mai mult timp de pregătire reprezentativei naționale în vederea participării la turneul final al C.E. '96, imediat după ce s-a încheiat turul campionatului Diviziei Naționale au fost programate încă patru etape din retur.

În această foarte scurtă pauză, pe lângă comentariul alăturat al colaboratorului nostru (care nu a ținut să-și dezvăluie identitatea), vă prezentăm, în trei ipostaze, o sinteză a locurilor ocupate și a punctelor acumulate de cele 18 combatante pe prima scenă a fotbalului nostru.

Vă lăsăm pe dv., stimăți cititori, să faceți calcule și să emiteți pronosticuri privind viitoarea campioană și cele patru retrogradate.

Turul 1994

1. Steaua	35 (+8)
2. FC Național	35 (+11)
3. U. Craiova	33 (+6)
4. FC Argeș	29 (+2)
5. Petrolul	28 (+1)
6. Ceahlăul	28 (+4)
7. Rapid	27 (+3)
8. Gloria	26 (-1)
9. U. Cluj	25 (-2)
10. Inter	25 (-1)
11. Dinamo	24 (-3)
12. Farul	22 (-2)
13. Oțelul	20 (-4)
14. FC Brașov	17 (-10)
15. Electroputere	15 (-9)
16. FC Maramureș	13 (-14)
17. UTA	13 (-11)
18. Sp. Stud.	12 (-12)

Au retrogradat: UTA, FC Maramureș și Electroputere (care a pierdut barajul cu Poli Iași).

Între paranteze, situația „la adevăr”.

Turul 1995

1. Steaua	39 (+15)
2. Rapid	31 (+4)
3. FC Farul	30 (+3)
4. Dinamo	29 (+2)
5. Gloria Bistrița	28 (+1)
6. U. Craiova	27 (0)
7. Petrolul	24 (0)
8. Ceahlăul	24 (-3)
9. FC Național	24 (0)
10. U. Cluj	23 (-1)
11. Oțelul	22 (-5)
12. FC Inter	21 (-3)
13. FC Argeș	21 (-6)
14. FC Brașov	20 (-7)
15. Poli Tim.	19 (-5)
16. Poli Iași	19 (-5)
17. Sp. Stud.	18 (-6)
18. AS Bacău	18 (-6)

„Subsolul” este ocupat de noile promovate: Poli Timișoara, Poli Iași, AS Bacău, alături de Sportul Studențesc (salvată de la retrogradare prin baraj, în ediția trecută).

Clasament final (ediția 1994/95): 1. Steaua, 77, 2. U. Craiova 68, 3. Dinamo 65, 4. Rapid 54, 5. Ceahlăul 53, 6. Gloria 52, 7. Național 52, 8. FC Argeș 52, 9. FC Inter 51, 10. Petrolul 49, 11. Farul 45, 12. U. Cluj 43, 13. Oțelul 42, 14. FC Brașov 39, 15. Electroputere 38, 16. Sportul Stud. 34, 17. FC Maramureș 27, 18. UTA 21.

Grupaj statistic de POMPILIU L. DUMITRESCU ■

Din München, pentru revista FLACĂRA, Mihai Rusu, redactorul sportiv al postului de radio „Europa liberă”:

Compaq Grand Slam, un turneu al superlativelor

Atunci când cei mai buni 16 tenismeni din cadrul celor patru concursuri tradiționale se întâlnesc la München în Sala Olimpică, atunci când concernul american de computere **Compaq** oferă premii de 6 milioane de dolari, sau atunci când organizatorii depășesc cadrul general a ceea ce s-a desfășurat până acum în sportul alb, avem de-a face firește cu performanțe maxime pe toate planurile. Acesta este cunoscutul turneu de la finele sezonului de tenis, care a apărut ca un concurent al FIT față de Mastersul Asociației jucătorilor profesioniști, pe scurt ATP. Dintre cei 16 actori, voi menționa doar pe cei în roluri principale, și sigur că voi începe cu liderul clasamentului mondial, **Pete Sampras**, desemnat și tenismanul anului, în care a stabilit și recordul de încasări, 4,6 milioane de dolari. Urmează **Andre Agassi**, locul 2 și din punct de vedere sportiv și financiar, cu 2,9 milioane, urmat de eroul național al Germaniei, **Boris Becker**, și el cu aproape 3 milioane de dolari, după care îi vom vedea pe **Thomas Muster**, regele zgurei, **M. Chang**, **G. Ivanisevici**, **S. Bruguera** și **Michael Stich**, neamțul care în urma unei rupturi de ligamente s-a refăcut în mai bine de 6 săptămâni.

Așadar, lume selectă la München unde statisticienii au consemnat faptul că Agassi a disputat 82 de meciuri cu 73 de victorii, iar Muster, învingătorul Ope-

nului românesc printre alte 11 turnee, a realizat cel mai bun bilanț pe zgură, cu 86 de succese față de doar 17 insuccese. Dacă vă mai interesează și tunarul anului, ei bine, atunci trebuie reamintit numele lui Pete Sampras, care a servit 974 de ași în comparație cu 917 ai lui Boris Becker. Scriam de premiile în valoare de 6 milioane de dolari ce vor fi acordate celor 16 jucători, cu toate că cifra adevărată rezervată de **Compaq** este de 10 milioane, diferența de 4 fiind atribuită forului internațional, care la rândul său dirijează banii către țările cu posibilități reduse sau inexistente, printre aceste națiuni găsim și România.

Drepturile de transmisie au fost cumpărate de **SAT 1** și **DSF**, deci două posturi particulare, care pe durata turneului vor aduce și în locuințele dv. imaginile din Sala Olimpică. Semifinalele și finala vor fi transmise de TVR, prilej de a asculta comentariile interesante ale prietenului meu Cristian Țopescu.

Teoretic, turneul a început o dată cu tragerea la sorți programată într-unul din

saloanele somptuoase ale hotelului **Hilton**, și el sponsor principal, în cadrul căreia noua vedetă a boxului german **Henry Maske** a scos din cupă biletele cu numele unor campioni.

Organizatorii au rezervat deja lojile VIP-urilor, aflate în patru sectoare ce poartă numele celor patru turnee tradiționale - Melbourne, Roland Garros, Wimbledon și Flushing Meadow. Dincolo de loji, biletele de intrare au fost deja vândute, cu toate că prețurile se ridică până la 300 DM, ceea ce subliniază interesul sportiv dar și monden al protipendadei și al celorlalți, de a se întâlni și de a fi văzuți. Sigur că sunt așteptați managerii turneeelor, sau foști campioni precum și cunoscuți antrenori, doi dintre ei, așa cum sunt **Bob Brett** și **Nick Bollettieri**, lucrând pentru organizatori, în sensul că vor susține lecții practice cu norocoșii spectatori trași la sorți prin diversele acțiuni de popularizare a evenimentului.

Eu sunt în plăcuta situație de a fi pentru a cincea oară acreditat la această sărbătoare a tenisului mondial, prilej de a-i urmări la lucru pe jucători, dar și de a discuta cu unele VIP-uri, în ideea de a vă informa pe dv. despre tot ceea ce s-a desfășurat în culise. Așadar, mă despart de dv. până săptămâna viitoare, când voi reveni cu alte amănunte de la **Compaq Grand Slam Cup**.

Al dumneavoastră, Mihai Rusu.

Thomas Muster

răbdat să nu răsuflă - codificat, dar edificator. Unul, de la FC Național, a recunoscut că, din ce încasează dumnealui pe contract, în două campionate își poate cumpăra un apartament „ca lumea” în centrul Bucureștiului, gata mobilat. Asta înseamnă, care va să zică, vreo 100.000 dolari. Are balta pește și BNR-ul lei. Al doilea, de la Dinamo, lovit și el de sinceritate și păstrând același reper (apartamentul), a zis că-l ia cu ce câștigă în două luni. Știți care-i diferența între F.C. Dinamo și o fată mare? Că Dinamo tot Dinamo rămâne. Sau, vorba conului Leonida, „dacă a fost chiar poliția în persoană...”. Și a venit rândul celui de-al treilea mingicar - de la Universitatea Craiova. Asta i-a dat gata pe toți (cei de față și viitori, sănătați!), recunoscând cinstit-lăutărește că dumnealui, mai oltean și mai chisnovatic de felul său, în două etape s-a împroprietărit cu idealul (etalonul) locativ. Două etape!!!

Acum, una din două: ori răs-plătutul făcuse, prin cantonamente, și ceva antrenament la dezinformare (deși numai unul dintre cele trei cluburi ar avea în programă chestia cu pricina). Ori sumele recunoscute sunt reale și, efectiv, atât bagă în buzunare așa-ziișii studenți olteni. Și asta la cât și cum joacă... De unde mormanul ăsta de bănet - din încasări? Haida de! Sponsorul, săracul (dar cinstitul) bagă paralele cu lopata - mai exact cu buldozerul. Sigur, îi bagă că-i are. Dar, și-n acest (ne)-fericit caz, apare o altă nelămurire. Și anume: ce-l mână pre dânsu-n atâta generozitate păguboasă? Că, la felul cum joacă și la rezultatele obținute, iarăși - alta din două: ori dl George Păunescu nu pricepe o lotă din ce vede pe teren; ori pricepe, dar nu-l interesează. Dacă-i așa, există tot două variante: prin totala ineficiență a uriașei investiții personale, domnia sa ar fi trebuit de mult să dea faliment, ceea ce nu-i cazul. Atunci, în microbist din Cișmigiu, care se jură că le știe (sau numai le miroase) pe toate, a zis-o verde și plin de curaj, la adăpostul protecției sociale și a anonimatului cișmigian: „Voi nu bunghiți, bă obșteilor, că-ăștia-s bani d-ăia... de trebuie spălați?” Curat spălătorie, hai să admitem ca ipoteză de lucru și doar până la proba contrarie. Dar parcă, și așa, tot nu se duce jegul (slinul, murdăria) de pe terenurile mioritice, în care semeni bani și culegi... ce spuneam mai înainte.

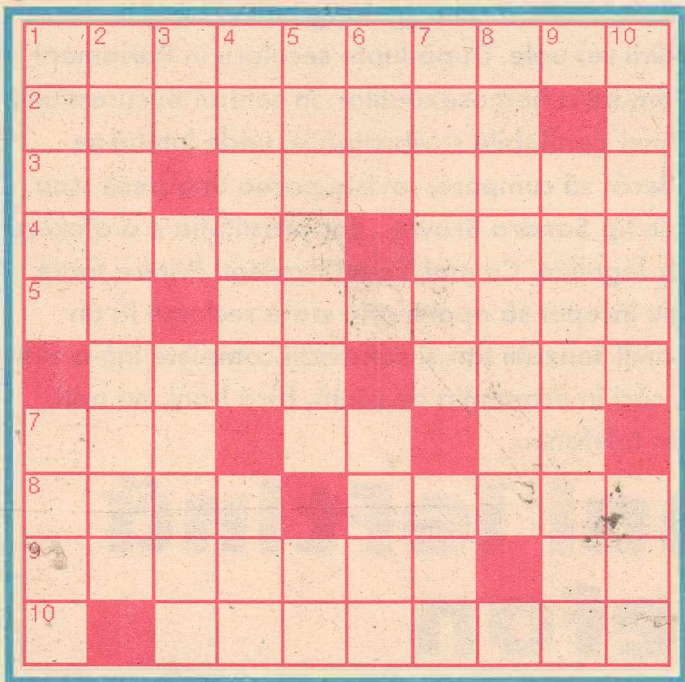
BEBUR ■

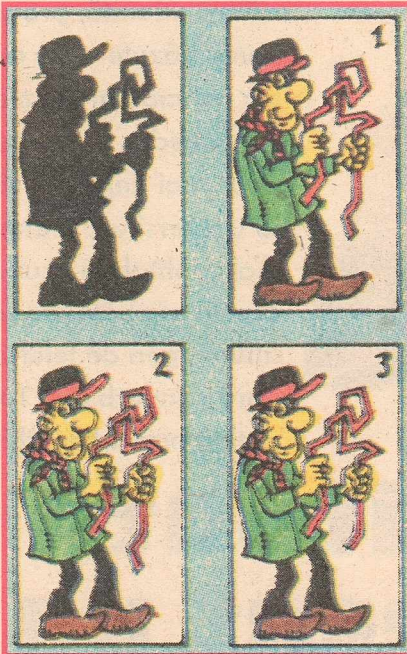
**HERCULE
LE CHAT**

Marinică Cașcaval băjbăie

Dacă nu v-am spus-o, v-o repetăm, vorba câprarului: în Bacău a apărut un partid politic, al 256-lea (la mai multe și la mai mărunte), numit Partidul Miracolelor, al cărui inițiator (și unic membru, deocamdată) este distinsul pensionar Marinică (pardon) Cașcaval. Ce legătură are asta cu sportul? Are, cu fotbalul în special, pentru că, abia anunțat, respectivul partid a reușit să facă un prim miracol, AS Bacău învingând pe Dinamo! Domnule, ne-am zis, să vezi acum buluc de populație să se înscrie în organizație, după această dovadă de eficacitate. Nemernicii de la putere, însă, au programat încă o etapă după numai trei zile, iar băcăuanii au luat bătaie, așa că miracolul s-a mai îndepărtat, iar nea Marinică Cașcaval va mai trebui să facă oarece pase magnetice pentru a-i lămurii pe compatrioți, că e eficient. Ia gândiți-vă, dacă AS Bacău intră într-o cupă europeană, Partidul Miracolelor are mari șanse să intre în Parlament, iar în cazul luării campionatului, al lui e guvernul viitor!

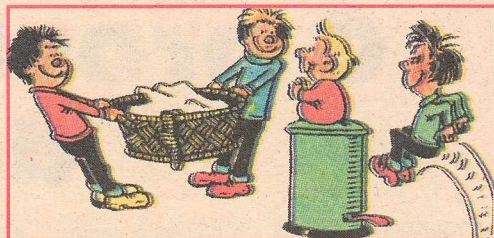
DISTILĂRI

Care desen corespunde negativului?

Colorând numai spațiile punctate, veți obține un desen surpriză.

ORIZONTAL: 1) Aflat pe post de preparator. 2) Respingeri hotărâte. 3) Marginea dreaptă a tivului! - Nu prea spune multe. 4) Dă din cap cu greutate - Pregătiți pentru baie. 5) Sere! - Gata de acțiune. 6) Piatră seacă - Turnuri de apărare. 7) Formă de cilindru - În mijlocul casei! - Curea! 8) Stă între vii - Bună de gătit. 9) Expunere de lungă durată - Ultimele în top! 10) Locuri de muncă.

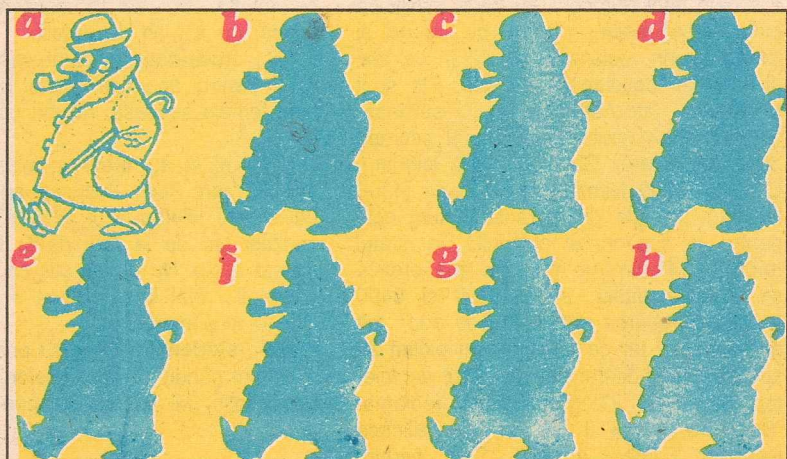
VERTICAL: 1) Are interdicție

de plecare - Ridicare în aer. 2) Sunt pe dos. 3) Penel - Întinsă bine. 4) Suferă din iubire - Stau unele peste altele (sg.). 5) Prinsă mai de sus - Puse în inel! 6) Vine după un tic - Aici e șmecheria... 7) Te cam înțeapă - Bani buni (și nu prea!). 8) Întinderi de teren. 9) Nu poate să conducă. 10) Coborâre în grad - Aflate la țarm.

Dicționar: ȘPIȚ.

Dan POPA ■

Numai una dintre cele șapte umbre este cea adevărată. Care?

ACTUALITĂȚI

Integramă de Mihai ZGUBEA

BAGATELIZAT	ALUNGAT	EMOTIVĂ	MIZERABIL	BĂRTÂN
ETNICI	ORBI	ÎN FRONT !	COMPLETĂ	MATAHALE
AMĂRAT	ZEU	OPAC	REZOLVAT	ÎN JUSTIȚIE
PĂR NEÎNGRIJIT	CHEMARE LA PROCES	E UN ÎNCAPĂȚANAT	GRĂDINA „ANDA”	A ÎMPIEDICA ADVERSARUL
INTERES LOCAL	IAU GUNOIUL	MĂGAR	GRECESC	DESPOT

Niște hoți, din greșeală, au pătruns noaptea în sediul miliției. Negăsind nimic de furat și descoperind un catastif cu amprente, s-au gândit să-l ia, ajutându-și astfel confracții.

A doua zi de dimineață, la postul de miliție era o agitație de nedescris. Motivul: nu găseau condica de prezență...

Un chiriaș îl cheamă pe proprietar la el în apartament ca să se plângă de condițiile în care stă:

- Nu vedeți? Peste tot mișună șoarecii. Mi-au ros toți pantofii, s-au cuibărit în pat; îmi umblă prin cămară...

- Dar ce văd? - intervine proprietarul. Prin hol a trecut un pește?

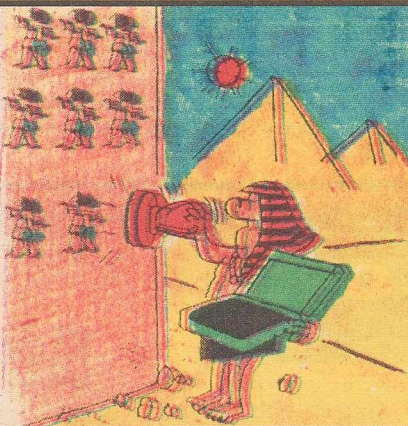
- Despre umiditate vom vorbi mai târziu...

Doi milițieni vorbesc între ei:

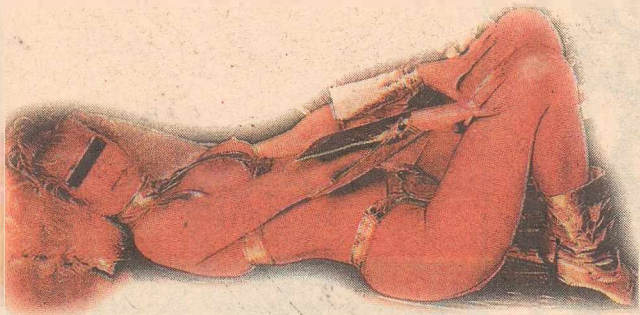
- De ziua comandantului, am pus cu toți bani și i-am luat un tort, dar nu am putut să scriem pe el : „La mulți ani!”

- De ce?

- Ne-am chinuit câteva ore, dar nu am reușit să-l facem să încapă în mașina de scris.

Pagină realizată de MIHAI ZGUBEA

Fără-ndoială, proaspăta noastră democrație a adus pe lângă alte libertăți nemaivăzute și pe aceea a neîngrădirii sexuale. După lupte seculare în Parlament s-a recunoscut dreptul la libera exprimare a homosexualilor, în centrul Bucureștiului s-au deschis două sex-shop-uri cu femei gonflabile și vibratoare, unde lumea se duce mai degrabă să se minuneze decât să cumpere, reviste porno ungurești stau la Universitate alături de literatura de tip Sandra Brown... Iar prostituția e o afacere mai profitabilă acum decât dacă s-ar legaliza. Ce mai, ca-n Occident! Printre toate aceste năzbâtii, de câțiva ani buni au început să apară prin ziare reclame la un anumit gen de telefoane care vă promit senzații tari și satisfacții complete într-o singură convorbire. Totul contra cost, căci în economia de piață, fără bani, nu poți obține nimic. Nici chiar satisfacții prin telefon...

O prostituată e mai ieftină decât un telefon

Telefoanele fierbinți - o găselniță pentru a scoate bani frumoși - au intrat masiv pe piața românească în urmă cu un an și jumătate prin reclamele din ce în ce mai diverse din cotidianele centrale. Ele sunt telefoane internaționale și, surpriză, aparțin țărilor aflate în cele mai scumpe zone de taxare: Guyana (4200 lei/min.), Canada (3200 lei/min.) și Malaezia (4100 lei/min.). Tarifele din paranteze sunt cele pentru o convorbire obișnuită în statul respectiv. Pentru un apel la linia erotică se plătește dublu: adică 8200 și 6400 lei/min. Întrebarea este unde se duc toți acești bani... Iar ca un amănunt picant să spunem că, indiferent de numărul de telefon sau de sloganul din reclamă: "Sună-mă, restul îl fac eu", "Brazilience fierbinți", "Fantezii erotice", "Sex fierbinte", "Cea mai erotică" etc., veți auzi același lucru - vezi stenograma.

Opinia străzii

Fără prea mari speranțe (căci românii sunt mai mult decât pudici în ceea ce privește viața lor intimă) am luat reportofonul și am ieșit pe stradă. Socoteala de acasă s-a potrivit în bună parte cu aceea din târg, căci la întrebările noastre, în care le solicitam să-și spună părerea despre telefoanele erotice și să recunoască dacă au apelat vreodată la numerele respective, foarte puțini dintre cei intervievați au avut curajul să răspundă sincer. Iată câteva răspunsuri:

U.M., muncitor: "Da, știu despre ce e vorba, dar n-am încercat niciodată. Am

auzit că e foarte scump, da' nici nu cred că merită. Eu am o nevastă și copii acasă, nu mă țin de prostii."

I.H., învățătoare: "Sunt niște perversiuni pentru anormali. Niște prostii... Eu sunt femeie serioasă, nu mă ocup de așa ceva."

M.M. și A.R., elevi în clasa a 11-a într-un mare liceu bucureștean: "Da, am dat o dată telefon la un număr de-asta cu senzații tari de la tata de la birou când nu era acolo. Nu e cine știe ce, sunt niște tâmpenii... Mai bine ieși cu o fată la un film, e mai interesant."

D.V., studentă: "Eram cu prietenul meu și ne-am gândit să dăm telefon, așa, pentru variație. Mi se pare o idee destul de bună."

Stenograma unui telefon erotic

Probabil în premieră în presa noastră, vă prezentăm stenograma unui telefon erotic. Așa, ca să nu mai dați banii de pomană.

O voce languroasă, deși un pic răgușită, ne anunță: "Dacă îți place ceva fierbinte, și știu că-ți place, atunci fii sigur că ai format numărul potrivit. Ai să mă asculți pe mine și pe prietenele mele însetate de dragoste și o să te purtăm pe căi pe care nu le-ai visat vreodată. Și dacă mai târziu îți va mai rămâne un pic de energie, avem pentru tine câteva surprize mult mai neașteptate pentru o acțiune de senzații tari până la capăt. La acest număr găsești cele mai adevărate tărfe, care cu siguranță nu se rușinează de nimic și care pot fi cât de spurcate vrei tu să fie."

După ce vocea și-a terminat "amenințările" și promisiunile - se presupune că ești deja "încălzit" - te plasează unei prietene amabile: "Bună. Așteptam să mă sune. Am o mulțime de lucruri să-ți spun. Lucruri ciudate și minunate, lucruri pe care cei mai mulți nu le-ar înțelege. Sper ca tu să le-nțelegi!... Am multe prietene pe care tu le-ai putea considera ciudate sau interesante sau aventuriere, dar (toate "prietenele" spun într-un glas) **nouă ne place enorm**, căci atunci când este vorba de a-ți dezvălui

pasunile fără inhibiții (iar "corul antic") **noi suntem cele mai bune**. Rămâi la telefon dacă crezi că ai să rezisti. Sunt înaltă și blondă, cu niște picioare nemaipomenite și cu o siluetă fantastică și nimic nu-mi este interzis. Vreau să vorbesc doar cu bărbați adevărați, din cei care fac față la ce am eu de spus. Pregătește o hârtie și un creion să scrieți un număr special de telefon, pentru cei care vor o experiență deosebit de intimă. Iată-l: 0016002038870. (La acest număr, o voce blondă, de data aceasta din centrală, ne spune în mai multe limbi că este un post nealocat.)

Apare o nouă voce și mai languroasă decât celelalte, pentru a-l aduce pe cel care a telefonat pe culmile de plăcere promise.

"Bună, iubite. Eu sunt Denisa. Lucrez la brutăria de lângă tine. Sunt cu ochii pe tine de când ai intrat prima dată în magazinul nostru. Îmi face într-adevăr plăcere să te servesc, și-ți ofer dulciuri, mici delicatături care încântă... trufandaua mea. Hm! Ce altceva ți-ar mai plăcea

pe lângă asta? Ce-ai spune de puțină dragoste?"

Eu sunt roșcată, cu sâni frumoși și un sex care funcționează în viteză maximă tot timpul. Dimineața când frământ aluatul la brutărie îmi imaginez că îți masez fuhdul, ooh și degetele mele apasă cu voluptate aluatul. Ți-aș putea săruta și mângâia fesele ore în sir. Nu ți-ar plăcea să-mi mângâi micuțul și drăgălașul meu sex? Să-ți plimbi limba peste el? Hm! Frumos și tandru, într-adevăr?! De câte ori vād pe ceilalți brutari frământând aluatul am senzația că mâinile tale puternice îmi masează sânii. Hai să mergem în spate în bucătărie. Acolo este cald și nu vom fi deranjați de nimeni. Degetele

mele îți desfac nasturii de la cămașă și se joacă cu pieptul tău puternic în timp ce mâinile tale îmi masează sânii. Mă dezbrac încet în fața ta și... rămân numai în sutien și în chiloții mei negri. Hm! Te uiți la mine de sus în jos și pe urmă mă smulgi de acolo și mâinile tale se plimbă pe fundul meu. Hm! Ooh! Și găsești până la urmă luminișul, oh, dintre picioarele mele. Te uiți tăcut la cutia plăcerilor mele care este de acum umea și care-ți zâmbește invitându-te. Ah! Iubituile, vino! Ah! la-mă! Mă întorc. Mă proptesc cu stomacul de masa de frământat pâine. Ah, picioarele mele se desfac larg în fața ta. Ah! Haide. Fă Nu-ți fie milă. Fă-mă da, oh, e bine, ești atât de tare, oh, da! Umple-mă cu bucată ta puternică. Mai repede, mai tare, da, vin, oh, împinge mai tare, vin, ooh, daaa, oh... iubite, hm, ooh, daa, bine!!!

O ipoteză

Revista "Stern" nr. 51/15.12.1994 publică o amplă anchetă (pag. 168-170) asupra telefoanelor erotice din Germania. În urma anchetei, ziariștii de la "Stern" au depistat că din cele 3,12 mărci pe care cel ce face apelul le plătește la TELEKOM doar 1,56 ajung la ...PTT Guyana (de remarcat că tot în aceeași țară sunt și telefoanele de la noi). Din acestea 1,50 mărci trec în contul firmei Audiotext Telecommunications Ltd Londra, care plătește 70 de pfennigi celor de la Linia erotică propriu-zisă... Oare la noi cum o fi? Cine stă în spatele acestei afaceri care poate fi, de fapt, o mare escrocherie? Sperăm să revenim cu amănunte și mai "fierbinți"...

ALEXANDRU ARION

Ultima oră:

Și-așa-mi vine câteodată
Să dau cu cuponu-n piatră !